ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920.—Ἔτος Β' Ἀριθ. 71
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΜΑΪΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30
Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 15.—Ἑξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 20.— » » 10
Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΦΟΥ ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΣΕ ΤΗΝ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΗΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ

Τῆς τύχης τὰ γραμμένα

ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

Ὁ πόλεμος μᾶς ἔκαμε ὅλους — ἄνδρες καὶ γυναῖκες — πιὸ νευρικούς, ψυχοπαθεῖς, ὑστερικούς. Κι' ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς ὁ ὑπνωτισμός, τὸ τραπεζάκι, ἡ χαρτομαντεία, ἡ χειρολογία καὶ ὅλα τὰ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὸ ἄγνωστον, τὴν θεὰν Τύχην, τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, εὑρίσκονται πάλιν σήμερα εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Εἰς ὅποιο φιλικό σας σπίτι νὰ μπῆτε ἕνα βράδυ, θὰ δῆτε μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο ἀβρὰ χεράκια ν' ἀκουμποῦν μὲ φρικιάσεις ἐπάνω εἰς ἕνα τραπεζάκι χορεῦον. Ἢ θὰ ἰδῆτε ὤμμορφα ματάκια, ὀρθάνοικτα, μὲ βλέμματα φοβισμένα νὰ παρακολουθοῦν τὰς κινήσεις τῶν χειλέων ἑνὸς ὑπνωτισμένου μικροῦ. Καὶ θὰ ἰδῆτε ἀκόμη προσωπάκια συμπαθητικὰ νὰ σκύβουν σοβαροπρεπῆ καὶ νὰ παρακολουθοῦν μὲ κατάνυξιν τὰς διαφόρους φάσεις μιᾶς πασσέντζας.

Καὶ εἶνε κυρίως αἱ γυναῖκες, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των, αἱ πλέον εὐεπίφοροι εἰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰς οἰωνοσκοπήσεις. Δὲν ὑπάρχει δεσποινιδούλα εἰς τὴν ἐποχήν μας ποὺ νὰ μὴν ξεύρῃ νὰ ρίξῃ τὰ χαρτιά. Ἐπάνω εἰς τὰ μικρὰ προσκέφαλα τοῦ ντιβανιοῦ, εἰς τὸ ἀκαζοῦ ἑνὸς γκεριντὸν ἢ σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ τῆς τουαλέττας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεμακρύνθησαν πρὸς στιγμὴν τὰ μυρωμένα φλακονάκια, ἀβραὶ ὑπάρξεις ψηλαφοῦν διὰ μυριοστὴν φορὰν μὲ δάκτυλα διστακτικά, νευρικά, ἀνυπόμονα τὸ μοιραῖον ἐπάνω εἰς τὰ χαρτιά.

Ρήγας μπαστοῦνι: ἕνας ἄνδρας μεγάλης κοινωνικῆς θέσεως· φάντης κοῦπα: ἕνας νέος ξανθός. Πτωχὲ ξανθὲ νέε, πῶς σὲ κακομεταχειρίζονται τὰ ντελικάτα χεράκια τῶν μικρῶν πυθιῶν! Σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα ἄλλο χαρτὶ ἀναποδογυρίζεται τὸ δέκα σπαθί: μεγάλο χρηματικὸν ποσόν. Καρρό: ἕνα νέο. Ἆ! ναί, τὸ ραβασάκι ποὺ περιμένεται πάντοτε, τὸ δῶρο ποὺ θὰ μᾶς στείλουν στὴ γιορτή μας, ἡ πρόσκληση σ' ἕνα σουαρέ..... Καὶ οἱ δεσποινιδοῦλες μὲ μάτια ἀνήσυχα, μὲ μειδίαμα νευρικὸ σκεπάζουν καὶ ξεσκεπάζουν τὰ χαρτιά, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸν νέον τῶν ὀνείρων των..... Ἄχ, μὰ γιατὶ ἀργεῖ νὰ φανῇ!

Η ΠΥΘΙΑ

Τὸ δημοψήφισμα καλλονῆς

ΠΟΙΑΙ ΑΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ;

Ἐπειδὴ μερικαὶ ἐπιστολογράφοι ἔχουν διαφόρους ἀπορίας, ὡς πρὸς τὰς φωτογραφίας ποὺ μοῦ στέλλουν διασαφηνίζω συνοπτικῶς ὅτι: Αἱ φωτογραφίαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε μεγάλαι, διὰ νὰ μὴ μικρύνουν, ὅταν θὰ γίνουν κλισὲ (ὅλα δὲ τὰ κλισὲ θὰ γίνουν εἰς τὸ αὐτὸ μέγεθος) καὶ δὲν διακρίνονται καλὰ τὰ χαρακτηριστικά. Γι' αὐτὸ ἐζήτησα κεφάλι ἢ μποῦστο μόνον, κι' ἐκείνων δὲ ποὺ μοῦ ἔστειλαν ἕως τώρα ἢ θὰ μοῦ στείλουν ὁλοσώμους φωτογραφίας, μόνον εἰς μποῦστον θὰ βγοῦν τὰ κλισέ των, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὴν «Σφαῖραν». Διότι ἐὰν ἔβγαιναν ὁλόκληροι, θὰ ἐμίκραιναν πολύ, καὶ θὰ ἐμειονέκτουν ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Δὲν πειράζει ἂν εἰς τὰς φωτογραφίας των φοροῦν ἢ ὄχι καπέλλο, ἀρκεῖ αὐτὸ νὰ μὴν κρύβει κανένα χαρακτηριστικόν των. Ἐπίσης δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ στάσις εἰς τὴν ὁποίαν φωτογραφίζονται. En face ἢ en profil, ὅπως βγαίνει καλλίτερα ἡ κάθε μία. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ φόρεμα. Ἠμπορεῖ καὶ μεταμφιεσμένη νὰ φωτογραφηθῇ, ἀρκεῖ, τὸ ἐπαναλαμβάνω, νὰ μὴ κρύβωνται τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, διότι κυρίως ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν θὰ γίνῃ ἡ ἐκλογή.

Νὰ π. χ. ἡ δεσποινὶς Μ. Ε. Β. ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν μοῦ ἔστειλε φωτογραφίαν της εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει ἐνδυμασίαν Αἰγυπτίας Ἀθιγγανίδος καὶ εἶνε πολὺ καλὴ ἔτσι. «Ἀγροτικὸν Ἀνθύλλιον» σύμφωνοι, δεσποινίς. Καὶ ἠμπορεῖτε νὰ εἶσθε βεβαιοτάτη περὶ αὐτοῦ ποὺ μοῦ γράφετε.

Εὐχαριστῶ πολύ, δεσποινὶς Ἀναστασία Στ. γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἐλπίζω νὰ βγῇ καλὰ εἰς τὸ κλισέ, διότι ἔχει φῶς εἰς τὸ πρόσωπον. Ὁ μενεξὲς σᾶς ταιριάζει πράγματι. Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ στείλετε ἀκριβῶς τὸ ἀνάστημά σας. Δὲν λείπει τίποτε ἄλλο.

Μπούμ! Εἶσθε ἡ πρώτη ποὺ μοῦ στέλλετε ἀπὸ τὴν Σμύρνην, Χανουμάκι, καὶ ἡ φωτογραφία σας δικαιώνει ἐξ ὁλοκλήρου τὴν φήμην τῆς Σμυρναῖκῆς εὐμορφιᾶς. Ἀλλα ἀφοῦ ἔχετε ματόφρυδα τόσον ὡραῖα γιατὶ τὰ κρύβετε μὲ τὸ προφίλ; Εἶνε, βεβαίως, πολὺ καλὸ καὶ αὐτὸ ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ μοῦ στείλετε μίαν ἄλλην φωτογραφίαν κατὰ πρόσωπον; Ἂν τὸ προτιμᾶτε θὰ περιμένω.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΑΠ' ΕΝΑΝΤΙΑΣ

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Κύριος, παρατηρῶν ὅτι ὁ καιρὸς εἶνε κατάλληλος πρὸς περίπατον, ἐρωτᾷ τὴν Μαντῶ: — Ἔχεις νὰ πᾷς πουθενὰ τώρα τ' ἀπόγευμα; — Ὄχι. — Τότε θέλεις νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο μὲ ἀμάξι ἕως τὸ Φάληρο; Ἔχουμε πολὺν καιρὸ νὰ πᾶμε στὸ Φάληρο. — Καλὴ ἰδέα, ἐπιδοκιμάζει ἡ Μαντῶ. — Τότε πέρασε ἕνα φόρεμα καὶ πᾶμε. Γρήγορα ὅμως γιατὶ στὰς τέσσαρες ἔχω δουλειά.

Ἡ Μαντῶ ἐγείρεται βραδέως, πηγαίνει ἕως τὸ παράθυρον, παραμερίζει τὸ ριντῶ, διστάζει. Αἱ ἐξαφνικαὶ ἀποφάσεις ἀφυπνίζουν πάντοτε εἰς τὴν σκέψιν της τὴν ἀνάγκην τῆς ἀντιλογίας. Σκέπτεται ὀλίγον καὶ κατόπιν ἀποφασίζει: — Ἄκουσε, κοντεύει δύο ἡ ὥρα· ἕως ποὺ νὰ ντυθῶ θὰ πάῃ τρεῖς· ὡς νὰ κατέβουμε στὸ Φάληρο θά εἶνε πιὰ τέσσαρες κι' ἔτσι δὲν θὰ προφθάσῃς στὴ δουλειά σου. Καλλίτερα λοιπὸν εἶνε νὰ πᾷς μόνος σου...

Ὁ Κύριος διαμαρτύρεται: — Ὄχι. Ἐγὼ ἤθελε νὰ πᾶμε μαζὶ κι' ὄχι μόνος. Ἔλα! Ἅμα ντυθῇς γρήγορα, δὲν θ' ἀργήσουμε.

— Ἐν πρώτοις δὲν προφθαίνουμε, κι' ἔπειτα τώρα θυμήθηκα ὅτι ἔχω ὑποσχεθῇ στὴν Τερέζα νὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ.

— Τί κάθεσαι καὶ μοῦ λές; Τώρα πρὸ ἑνὸς λεπτοῦ δὲν μοῦ εἶπες ὅτι δὲν ἔχεις νὰ πᾷς πουθενά;

— Ἐσένα δὲν σοῦ συμβαίνει ποτὲ νὰ ξεχάσῃς ἕνα ραντεβοῦ;

— Ναί, ἀλλὰ ὅταν δὲν εἶνε ἐπεῖγον.

— Εἶνε περισσότερον ἀπ' ὅσον νομίζεις ἐπεῖγον. Ἐὰν θὰ πάγω στὴν Τερέζα δὲν εἶνε γιὰ εὐχαρίστησίν μου. Ἀλλὰ μὲ συνήντησε τρεῖς φορὲς στῆς κυρίας Μάλη καί, ξεύρεις, κάθε φορὰ ποὺ μὲ βλέπει, μοῦ κάνει παράπονα πῶς δὲν πηγαίνω νὰ τὴν δῶ, καὶ κάθε φορὰ τῆς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ πάω καὶ δὲν πάω. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τὴν γελάω διαρκῶς.

— Ἂν τὴν ἐγέλασες τρεῖς φορὲς ἕως τώρα, γέλασέ την κι' ἄλλη μία, ἀφοῦ πρόκειται νὰ μ' εὐχαριστήσῃς.

— Σήμερα ἀδύνατον. Θὰ ὑποθέσῃ πῶς τὸ κάνω ἐπίτηδες.

— Παράγγειλέ της ὅτι ἔχεις μία ἀπρόοπτη δουλειά.

— Δὲν θὰ τὸ πιστεύσῃ, γιατὶ τῆς ἔδωκα ὡρισμένη ὑπόσχεσι νὰ πάω.

— Μὴν τῆς παραγγέλλῃς τίποτε καὶ πές της, ὅταν τὴν συναντήσῃς, πὼς τὸ ξέχασες.

— Ἀστειεύεσαι; Δὲν ξεχνοῦν ἕνα ραντεβοῦ.

— Καὶ ὅμως, πρὸ ὀλίγου τὸ εἶχες ξεχάσει!

— Οὔφ, καϋμένε, μὴ μὲ νευριάζῃς! Ἀφοῦ σοῦ λέγω πὼς θὰ ψυχρανθῇ μαζί μου, ἂν δὲν πάω.

— Τί λὲς ἐκεῖ! Σπουδαῖο πρᾶγμα νὰ ψυχράνῃς τὴν Τερέζα! Ἂν τὴν συμπαθοῦσες, καλά. Μὰ σὺ σχεδὸν τὴν ἀποστρέφεσαι· τὴν κατηγορεῖς πίσω της τόσο, ὅσο κι' αὐτὴ κατηγορεῖ ἐσένα... Λοιπόν!

Ἡ Μαντῶ ἐκβάλλει ἕνα μακρὸν στεναγμόν. Θεέ μου! Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξαντοῆται, διαρκῶς, διὰ νὰ ἐξηγῇ τὸ πᾶν εἰς αὐτὸν τὸν στενοκέφαλον σύζυγόν της;.. Καὶ μὲ τόνον χαρτερικόν, ἀλλὰ σταθερόν, τοῦ ἀπαντᾷ: — Αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος γιὰ νὰ τὰ χαλάσω μαζί της. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα!

Ὁρίστε σεῖς τώρα, κύριοί μου σύζυγοι, νὰ ἐννοήσετε κατὰ ποίαν λογικὴν δύο γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἀποστρέφονται καὶ κατηγοροῦν ἡ μία τὴν ἄλλην, εἶνε ὑποχρεωμέναι νὰ διατηροῦν σχέσεις φιλικάς!

Ο ΑΤΤΙΚ.

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ πολὺ δίδες Νίκη καὶ Κάκια Ριν. Τί χαριτωμένες καὶ ταιριαστὲς ἀδελφοῦλες! Μαζὶ ὄχι, δὲν μπορεῖ νὰ βγῆτε. Θὰ χωρισθῆτε εἰς δύο κλισέ, τὸ μόνον ποὺ μπορῶ νὰ κάμω εἶνε νὰ σᾶς δημοσιεύσω πλάϊ-πλάϊ. Εἶσθε εὐχαριστημένες;

Ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν δὲν μοῦ ἔστειλε καμμία ἀκόμη. κυρία Χεκίμ., καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ Κάϊρον. Ἐλπίζω νὰ μὴν καθυστερήσουν. Προτιμώτερον τὸ ἄλλο. Δὲν εἶσθε καὶ σεῖς αὐτῆς τῆς γνώμης;

Παρακαλῶ τὴν δεσποινίδα, ἀπὸ τὴν Μιτυλήνην, μὲ τὸ θαυμάσιο στοματάκι, καὶ τὰ θαυμασιώτερα μάτια, ποὺ μοῦ ἔστειλε πέρυσι τὴν φωτογραφίαν της, νὰ μοῦ γράψῃ ἂν θέλῃ νὰ μετάσχῃ εἰς τὸ τωρινὸν δημοψήφισμα.

Τὰς ἔχω αὐτὰς τὰς φωτογραφίας εἰς μεγαλείτερον μέγεθος ἀπὸ τὴν «Ζουρνάλ» κ. Τηλέμαχε Παντελίδη. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

Ἡ Δὶς ΝΟΡΑ

Τὸ χρονικὸν τῆς καρδίας

ΕΙΣ ΤΟ ΨΗΤΟΝ

Καὶ λοιπὸν μετ' ὀλίγας ἡμέρας συναντᾶτε πάλιν τὴν κυρίαν ποὺ σᾶς ἀρέσει. Εἰς τὴν τρίτην σας αὐτὴν συνάντησιν, καθὼς καὶ εἰς τὴν τετάρτην καὶ εἰς τὴν πέμπτην καὶ τὰς ἀκολούθους, ἐκδηλώσατε μίαν ἁπλῆν, ἀλλὰ φανερὰν καὶ εἰλικρινῆ χαρὰν ποὺ τὴν ἐπανευρίσκετε. Φερθῆτε τὴν στιγμὴν ποὺ τὴν χαιρετᾶτε ἔτσι ὥστε νὰ τῆς δώσετε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν εὐχαριστεῖσθε παρὰ μόνον ὅταν συναντᾶτε αὐτὴν καὶ καμμίαν ἄλλην. Μὴν ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ κοντά της παρὰ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον. Ὅταν κάθεσθε κοντά της, μιλεῖτέ της μὲ φωνὴν ζωογονημένην, ἀφῆστε τὴν χαρὰν νὰ λάμπῃ εἰς τὰ μάτια σας. Ὅταν ἕνας τρίτος σᾶς χωρίζῃ, κάμετε τὸν στενοχωρημένον καὶ παύσατε νὰ εἶσθε ὁμιλητικός. Μόλις συμπληρωθῇ ἕνας μῆνας ποὺ ἀκολουθεῖτε τὴν τακτικὴν αὐτήν, θὰ ἔχετε ἤδη παίξει ἀρκετὰ καλὰ τὸν ρόλον σας. Εἶνε ἡ σειρὰ τῆς κυρίας πλέον νὰ παίξῃ καὶ τὸν δικόν της. Θὰ τὸ ἐννοήσῃ μόνη της αὐτὸ καὶ θὰ σᾶς ἐρωτήσῃ κάποτε: — Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ζῆτε μόνος σας; Περίεργον μοῦ φαίνεται πῶς μπορεῖτε.

Ἢ: — Ἐβάλατε αὐτὴν τὴν κραβάτα γιατὶ σᾶς εἶπα προχθὲς πὼς μοῦ γουστάρει;

Ἢ: — Γιατὶ πλησιάζετε διαρκῶς ἐμένα; Ἡ ἄλλες θὰ ζηλεύουν.

Ἢ ἀκόμη: — Θὰ ἐδεχόσαστε ἐκ μέρους μου μίαν εἰλικρινῆ φιλίαν;

Τέτοιες εἶνε περίπου αἱ ἐρωτήσεις ποὺ θὰ σᾶς κάμῃ ἡ κυρία, καὶ δὲν εἶνε δύσκολον ν' ἀπαντήσετε μ' ἕνα κομπλιμὰν σ' αὐτές. Καὶ ὅταν τὸ παιχνίδι τῶν ἐρωτήσεων αὐτῶν ἐξαντληθῇ, ἀρχίσατε νὰ μιλῆτε μὴ περισσότερον θάρρος περὶ ἔρωτος, νὰ μὴν τῆς μιλῆτε παρὰ μόνον περὶ ἔρωτος. Ἔρωτος - αἰσθήματος καλλίτερα.

Ἡ Κυρία θὰ σᾶς ἐξομολογηθῇ ὅτι ἔχει ἀκούσει ν' ἀφηγοῦνται διαφόρους ἱστορίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, ἀλλ' ὅτι προσωπικῶς αὐτὴ ἀγνοεῖ ἐντελῶς τὸν ἔρωτα. (Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ κυρία θ' ἀναστενάξῃ καὶ τὰ μάγουλά της θὰ ροδίσουν). Θὰ τῆς εἰπῆτε καὶ σεῖς ὅτι μέχρι τοῦδε ἐζήσατε εἰς τὴν αὐτὴν ἄγνοιαν, ἀλλ' ὅτι τώρα ἔχετε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀρχίζετε νὰ ἐννοεῖτε. νὰ γνωρίζετε τὸν ἔρωτα!

Προσλάβετε ἕνα ὕφος ταραγμένον, πλῆρες ἀγωνίας καὶ ἐλπίδος.

Σφίξατε κρυφὰ τὸ χέρι της.

Ψιθυρίσατέ της σιγανά: «Πιστεύω ὅτι σᾶς ἀγαπῶ»...

Καὶ τζίμ! μπούμ! μπλάμ! αὐτὸ εἶνε. Ἡ κυρία εἶνε ἤδη ἐρωμένη σας. Δὲν βλέπετε ποὺ κατεβάζει τὰ μάτια της, ὠχριᾷ, σιγοτρέμει καὶ σιωπᾷ. Ξεύρετε τί σημαίνει αὐτὴ ἡ σιωπή της; Ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ καὶ αὐτή, ἢ τοὐλάχιστον, ὅτι δὲν σᾶς ἀποκρούει. Μὰ τί κάθεσθε λοιπὸν ἄτολμε κύριέ μου, δόστε της ἕνα ραντεβοῦ, παρακλητικὰ πάντοτε, καὶ θὰ ἔλθῃ. Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι ἐκ μέρους της.

ROMÉO

Σημ. Ἐλπίζω νὰ εἶμαι, εἰς τὸ προσεχές, εἰς θέσιν ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν «Μίαν Καστανήν».

ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΜΙΣΟΓΥΝΑΙ ΟΤΙ:

— Τὰ δάκρυα εἶνε ἡ πονηρία τῶν γυναικῶν.

— Εἶνε δύσκολον νὰ εὕρῃ κανεὶς γυναῖκα καλῆς πίστεως.

— Ἡ Εὔα στάθηκε πιστὴ εἰς τὸν Ἀδάμ, διότι δὲν ὑπῆρχε ἄλλος ἄνδρας στὸν Παράδεισο.

ΤΡΕΙΣ ΤΥΦΛΟΙ ΑΠΟ 10 ΚΑΙ 12 ΕΤΩΝ ΕΙΔΟΝ ΤΟ ΦΩΣ

Ἀλλεπάλληλοι ἐπιτυχίαι δυσκολωτάτων καὶ λεπτοτάτων ἐγχειρήσεων, ἀνυψώνουν διαρκῶς εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν τὴν Πανελληνίου ἄλλως τε, φήμης Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ ὀφθαλμολόγου ὑφηγητοῦ κ. Σπήλιου Χαραμῆ. Οὕτω κατ' αὐτάς, τρεῖς ***τελείως ἐκ κακοῦ καταρράκτου τυφλοὶ*** πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἡ σεβ. Καλλιόπη Ε. Βέργη, ἐτῶν 75 κατοικοῦσα ἐν Πειραιεῖ ὁδ. Νοταρᾶ 103 τυφλὴ ἀπὸ 10 ἐτῶν, ὁ κ. Κ. Παπαδάκης ἐτῶν 65 κατοικῶν ἐν Ἀθήναις ὁδ. Ἀρείου Πάγου 17, τυφλὸς ἀπὸ 8 ἐτῶν καὶ Κ. Ἀναγνωστόπουλος κατοικῶν ἐπίσης ἐνταῦθα πάροδος ὁδ. Ἰθάκης οἰκία Σουρμελῆ, τυφλὸς ἀπὸ 12 ἐτῶν, εἶδον καὶ οἱ τρεῖς καθ' ὁλοκληρίαν τὸ φῶς των, μετὰ λεπτοτάτην ἀπὸ τὸ πάντοτε θαυματουργοῦν χέρι τοῦ ὀφθαλμολόγου μας κ. Χαραμῆ ἐγχείρησιν. Τὰ ἐγχειρητικὰ αὐτὰ γεγονότα καὶ πλεῖστα ἔτι ἄλλα καθ' ἑκάστην, ὑποκείμενα εἰς τὸν ἔλεγχον παντός, τιμῶσιν ἀληθῶς τὸν καὶ ἐκ χιλιάδων ἄλλων παρομοίων ἐπιτυχιῶν ἀπὸ ἐτῶν τετιμημένον ὀφθαλμολόγον μας κ. Σπ. Χαραμῆν.

12 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ 12

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον, ὅταν τῆς ἔστειλε τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων της δῶρον ἕνα ἀρκετῆς ἀξίας ρωλογάκι μπρασελέ, τοῦ παρεχώρησεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας τὰ χείλη της, καὶ ὅταν τῆς ὑπεσχέθη, μόλις θὰ κατώρθωνε αὐτὴ νὰ τὸ δικαιολογήσῃ εἰς τοὺς γονεῖς της, νὰ καταβάλλῃ τὰ ἔξοδα διὰ μίαν νέαν τουαλέτταν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνάγκην, δίχως νὰ ἔχῃ καὶ ἄλλον τρόπον νὰ τὴν ἀγοράσῃ, τοῦ ἐπέτρεψε χειρονομίαν ἡ ὁποία δὲν ἦτο πλέον ἁπλῆ θωπεία.

Καὶ τὸ μοιραῖον ἐπῆλθεν ὑπούλως, ἀσυναισθήτως, ὑπὸ τύπον ἀστείου σχεδόν. Ἕνα ἀπόγευμα, καθὼς ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν «φωλίτσαν» τῶν ἐρώτων των, ἡ Σένια παρετήρησεν ὅτι εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Τζών, τὸ παρθενικόν της στόλισμα. Ἐλυπήθη, βέβαια, δι' αὐτό, ἔκλαισε τὴν νύκτα, ἀλλ' ὑπάρχουν σφάλματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀφήνουν καιρὸν πρὸς μετάνοιαν. Καὶ ἄλλως τε ὁ χαρακτὴρ τῆς Σόνιας δὲν ἦτο πρόσφορος διὰ μεγάλας καὶ μακρὰς στενοχωρίας. Μόλις παρῆλθεν ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸ πάθημά της κατὰ τὸν τρόπον ποὺ τὴν συνέφερε — Μπᾶ! ἐσκέπτετο, δὲν εἶνε τόσον τρομερόν.. κι' οὔτε εἶμαι ἡ πρώτη ποὺ τὸ παθαίνω. Ὅλα σχεδὸν τὰ κορίτσια τώρα, ἀφήνω δὰ τὴς παντρεμμένες, ἔχουν ἐραστὰς σὰν κι' ἐμένα, εἴτε γιατὶ τοὺς ἀγαποῦν, εἴτε γιὰ νὰ ἐπαρκέσουν στὰ ἔξοδά τους... Ποιὸς ξέρει πόσες ἀπὸ τὴς φιλενάδες μου νὰ βρίσκωνται στὴν ἴδια κατάστασι μ' ἐμένα καὶ δὲν ἔπαθαν τίποτε... οὔτε πέθαναν ἀπὸ τὴ λύπη τους, οὔτε ἔχασαν τὴν ὑπόληψί τους...

Φαίνεται δὲ πράγματι ὅτι ἡ διαβολεμμένη αὐτὴ μικρὴ δὲν εἶχεν ἀνακριβεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ πολυαρίθμου τῶν ὁμοιοπαθῶν της κι' ἔτσι ἐπαρηγορήθη εὐκολώτερα Μία μάλιστα ἔμπιστος φίλη της, ἀρκετὰ μεγαλειτέρα της, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐζήτησε καταλλήλως πληροφορίας, δίχως νὰ δείξῃ ὅτι ἐνδιαφέρεται προσωπικῶς, τὴν ἐβεβαίωσε ὅτι ὑπάρχουν γιατροὶ οἱ ὁποῖοι διορθώνουν τοὐλάχιστον κατ' ἐπίφασιν τὸ κακόν.

— Ὅταν παραστῇ ἀνάγκη, πηγαίνω σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς γιατρούς, εἶπε μέσα της ἡ Σόνια ἡσυχάσασα πλέον ἐντελῶς.

Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπωφελεῖτο τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὸν Τζὼν καὶ νὰ μυεῖται ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος. Ὁ πέπλος κανενὸς ἐρυθήματος δὲν ἐκάλυπτε πλέον τὰς παρειάς της, ὅταν εἰσήρχετο εἰς τὴν γκαρσονιέραν του, καὶ οὔτε προέβαλλε πλέον τὰς ἐλαφρὰς ἐκείνας καὶ προσχηματικὰς ἀντιρρήσεις, ὁσάκις ἐδέχετο τὰ γενναῖα φιλοδωρήματά του διὰ τὰ μικρά της ἔξοδα, διὰ τὰ σοκολατάκια της, τ' ἀμάξια καὶ τὰ διάφορα ἄλλα ἔξοδα, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ὑποπέσουν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν γονέων της, ὥστε νὰ ὑποπτευθοῦν τὸ εἶδος τῶν σχέσεών της μὲ τὸν υἱὸν Λάνην.

Πολλοὶ ἄλλοι νέοι, ὀσφρανθέντες περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐτριγύριζαν ἐπιμονώτερον ἤδη τὴν Σόνιαν. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι αὐτὴ ἔμεινε πιστὴ ἐπί τινα χρόνον εἰς τὸν Τζών.

Ὁ πρῶτος ἐραστὴς κάθε κοριτσιοῦ, εἶνε καὶ ὁ μακρότερον διατηρούμενος, ἴσως διότι αὐτὸς ξεύρει καλλίτερα τῶν ἄλλων νὰ ἱκανοποιῇ τὰς ἀδυναμίας τῆς ἐρωμένης του, ἴσως διότι ὁμιλεῖ ἀκόμη ἡ καρδία. Ἀλλὰ κυρίως καὶ πρὸ παντὸς διότι μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἐραστοῦ, μεσολαβεῖ ἡ τάφρος τῆς ἀνηθικότητος. Ἡ καλῶς ἐννοουμένη ἠθικὴ συγχωρεῖ εἰς τὴν γυναῖκα τὸν ἕνα καὶ μοναδικὸν ἐραστήν, διότι ὑπάρχει ἡ δικαιολογία, εἰλικρινὴς ἢ προσχηματική, τοῦ αἰσθήματος. Προκειμένου περὶ τοῦ δευτέρου ὅμως ἐραστοῦ, δὲν χωρεῖ παρομοία δικαιολόγησις, καὶ μένει καθαρὰ καὶ ἀπροκάλυπτος ἡ ἀνηθικότης. Δι' αὐτὸ μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἐραστοῦ, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις, ἐνῷ μεταξὺ τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ κατόπιν, δὲν ὑπάρχει σχεδὸν καμμία. Κοντὰ εἰς τὸν δεύτερον, εὔκολα ἔρχεται καὶ ὁ τρίτος καὶ ὁ τέταρτος καὶ ὁ πεντηκοστός, ὅταν ἡ ἀτίμωσις καὶ ἡ διαφθορὰ ἔχουν συμπληρώσει τὸ ἔργον των.

***

— Ἄκουσε Φάνη, κάτι πολὺ περιποιητικὸν σὲ βλέπω στὴν δεσποινίδα Τώνη. Τί συμβαίνει;

— Ἔ, μὰ τὴν καϋμένη! Εἶνε τόσο καλομαθημένο κορίτσι ἡ Μάσιγκα, ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ καταγωγή, ὥστε νὰ τὴν λυπᾶται κανεὶς ποὺ κατήντησεν ὑπάλληλος. Ἐγὼ μάλιστα ποὺ γνωρίζομαι ἀπὸ χρόνια μὲ τὴν οἰκογένειά της, δὲν μπορῶ νὰ μὴν τῆς φέρωμαι εὐγενικά...

— Μὰ δὲν πρόκειται γιὰ τὴν εὐγένεια...

— Συμπάθεια, ἂν θέλῃς. Γνωριζόμαστε ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ὅταν ἦταν εὐτυχισμένη... τώρα τὴν λυποῦμαι καὶ τὴν συμπαθῶ...

— Οὔτε καὶ γιὰ τὴ συμπάθειά σου σοῦ μιλῶ... ὑπάρχει κάτι ἄλλο μεταξύ σας...Τὴν κυττᾶς πολύ, τὴν περιποιεῖσαι ὑπερβολικά.. νὰ αὐτὸ σοῦ λέω...

— Ὄχι, Λέλα μου, μὴν ἐξογκώνῃς τὰ πράγματα...

— Δὲν ἐξογκώνω τίποτε. Ἐγὼ ξέρω πὼς ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Μάσιγκα ἦλθεν ἐδῶ, ἔγινες ἀλλοιώτικος. Μοῦ φέρεσαι κάπως ψυχρότερα, ὅταν σοῦ μιλῶ γι' αὐτὴν κιτρινίζεις, τὰ χάνεις. Ὁσάκις σὲ ζητήσω, στὸ γραφεῖο σου, βρίσκεσαι πάντα στὸ δικό της τὸ γραφεῖο... γιατὶ ὅλα αὐτά;. θέλω νὰ μοῦ πῇς καθαρὰ καὶ ξάστερα τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους..

— Μὰ δὲν συμβαίνει τίποτε, ἀγάπη μου, ἀπολύτως τίποτε σοῦ τὸ ὁρκίζομαι...

Καὶ ὁ Φάνης Πλατῆς προσεπάθει νὰ τὴν καθησυχάσῃ μὲ ὅρκους καὶ μὲ θωπείας, ἀλλ' ἡ γυναῖκα δὲν ἡσυχάζει εὔκολα ὅταν ἡ ζήλεια κεντᾷ τὴν ψυχήν της. Διότι περὶ ἀντιζηλείας πράγματι ἐπρόκειτο. Ἡ δεσποινὶς Λέλα Ρουμπόγλου, ὑπάλληλος καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Τράπεζαν Πλατῆ, καὶ ἀπὸ ἑνὸς ἤδη ἔτους ἐρωμένη τοῦ Διευθυντοῦ της, εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀνησυχῇ σοβαρῶς περὶ τῆς τροπῆς τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον αἱ σχέσεις τοῦ Φάνη Πλατῆ μὲ τὴν Μάσιγκαν Τώνη. Ἦτο γνωστή, σχεδὸν φίλη, τῆς Μάσιγκας καὶ αὐτὴ μάλιστα τὴν ἐνεθάρρυνε νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν εἰς τὴν Τράπεζαν Πλατῆ. Ἀλλὰ τὴν ἐνεθάρρυνεν ἀπὸ ἕνα ἁπλοῦν φιλικὸν ἐνδιαφέρον, δίχως νὰ προβλέψῃ ὅτι προσεγγίζουσα αὐτὴν πρὸς τὸν ἐραστήν της, θ' ἀπέκτα μίαν ἀντίπαλον πολὺ ἰσχυράν, δυσκόλως τιθεμένην ἐκποδών. Καὶ τώρα ποὺ ἔβλεπεν ὅτι ὁ Φάνης της ἐνδιεφέρετο πολὺ διὰ τὴν Μάσιγκαν, καὶ ἤρχισε ν' ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ χάσῃ τὸν ἐραστήν της, μετενόησε πικρῶς διὰ τὴν ἀφέλειαν τὴν ὁποίαν εἶχε διαπράξει, διευκολύνουσα τὴν εἴσοδον τῆς δεσποινίδος Τώνη, εἰς τὴν Τράπεζαν ἐκείνην. Μετενόησεν, ἀλλὰ δὲν ἔμεινε μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας.

(Ἀκολουθεῖ)

7 ΞΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ 7

ΖΑΚΕΛΙΝΑ

T. TRILBY — Μετάφρασις Δίδος ALEX

— Τὸν συλλογίζεσαι πάντα; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴ τὸν συλλογίζομαι!.. Καὶ τώρα μὲ πηγαίνουν μακρυά... μακρυά του, ἐνῷ αὐτὸς ὑποφέρει... Μαρία, αἰσθάνομαι πὼς δὲν θὰ ζήσω ὕστερα ἀπ' αὐτό..

— Μπά, μὴ τὸ λὲς αὐτό! θὰ τὰ ξεχάσῃς ὅλα στὴν ὡραία Ἑλβετία.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἦτο ξηρός, εἰρωνικός, καὶ ἔδειχνε ἄνθρωπον ποὺ ἔχει ζήσει πολὺ καὶ ξεύρει πόσο σκληρὴ εἶνε ἡ ζωή...

— Μὴ μοῦ μιλᾶς ἔτσι, ἀπήντησεν ἡ Λινέττα μὲ πικρίαν, ἀλλὰ πές μου σὺ ποὺ ὑπέφερες, σὺ ποὺ ἐγνώρισες ὅλα τὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς,.. πές μου τί νὰ κάμω... τί θὰ ἔκανες ἐσὺ στὴ θέσι μου;

— Τὸν ἀγαπᾷς πάντα;...ἠρώτησεν ἡ γραῖα ἐξαδέλφη συγκεκινημένη.

— Ἂν τὸν ἀγαπῶ! Μὰ δὲν φαντάζεσαι λοιπόν! Δὲν ξέρεις!.. Ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐκείνη ἡμέρα μοῦ φαίνεται πὼς ἀπὸ τότε ἐγνώρισα τί εἶνε ὁ ἔρως...

— Κι' ὅμως φεύγεις... εἶπεν ἡ ἐξαδέλφη της μὲ πικρὰν εἰρωνείαν.

— Δὲν φεύγω, μὲ παίρνουν...Καὶ ξέρεις γιατὶ τοὺς ἀκολουθῶ; γιατὶ ξέρω ὅτι δὲν θὰ ζήσω. Δὲν θὰ προφθάσω ἴσως οὔτε νὰ πάω στὴν Ἑλβετία...

— Λινέττα... τί λόγια εἶν' αὐτά;.. Μὰ τότε γιατί; γιατί...

— Τέλειωσε τὴ φράσι σου! πές μου, πές μου νὰ τρέξω νὰ βρῶ τὸν Ζάκ! πές μου το μόνον καὶ δὲν στέκω οὔτε στιγμή!... Σὺ εἶσαι μιὰ ἁγία, ὅτι μοῦ πῇς θὰ τὸ κάμω!...

— Λινέττα, ἐψιθύρισεν ἡ γραῖα κόρη· κάμε ὅ,τι σοῦ λέει ἡ καρδιά σου.

Ἡ Λινέττα ἔπεσεν ἐπάνω της καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα ἔμεινεν ἔτσι, ἐνῷ τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ἀπὸ τὴν εὐτυχία καὶ τὰ χείλη της ἐψιθύριζαν: — Σ' εὐχαριστῶ! Μοῦ ξανάδωσες τὴν εὐτυχία μου!...

Καὶ μὲ εὐλάβειαν, ὅπως θὰ ἔκανε κανεὶς ἐμπρὸς εἰς μίαν εἰκόνα, ἐγονάτισε καὶ ἐφίλησε τὰ χέρια τῆς ἐξαδέλφης της. Καθὼς δὲ αὐτὴ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἡ Λινέττα τῆς εἶπε μ' ἕνα γλυκὸ χαρούμενο μειδίαμα.

— Ἄφησε μία ἁμαρτωλὴ νὰ φιλήσῃ αὐτὸ τὸ ἅγιο χέρι! ὤ, Μαρία! ἂν μποροῦσες νὰ φαντασθῇς τὸ μεγάλο βάρος ποὺ ἔβγαλες ἀπὸ τὴν ψυχήν μου. Αἰσθάνομαι τόσον καλὰ αὐτὴ τὴ στιγμή!... Κύτταξε δὲν εἶμαι πιὰ ἄρρωστη... θέλω νὰ ζήσω.. νὰ ζήσω εὐτυχισμένη!..

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐμπῆκε ἡ Κα Μωρεὰ καὶ ἡ ἔκπληξίς της δὲν περιγράφεται ὅταν εἶδε τὴν κόρην της σηκωμένην εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

— Μὰ Λινέττα! παιδί μου! τὶ ἀσυλλόγιστη ποὺ εἶσαι. Δὲν σκέπτεσαι τὶ εἶπεν ὁ γιατρός!

— Μὴ φοβᾶσαι, μαμᾶ, εἶμαι καλά. Ἐντελῶς καλά. Μοῦ ἔκαμε τόσο καλὸ ἡ ἐπίσκεψις τῆς Μαρίας!

Εὐχαριστημένη, ἀλλὰ λίγο ἀνήσυχη ἀκόμη ἡ κυρία Μωρεὰ τὴν ἐχάϊδεψε.

— Σκέψου ὅτι αὔριο φεύγομε, τῆς εἶπε καὶ καθὼς ὡδήγησε τὴν Μαρίαν ποὺ ἔφευγεν ἕως τὸν διάδρομον, ἡ Λινέττα ἐξαπλώθηκεν εἰς τὴν σαίζ-λόγκ της καὶ κουρασμένη, ἀποκαμωμένη, ἔκλεισε τὰ μάτια της ψιθυρίζουσα: — Ἀλήθεια... αὔριο φεύγομε..

Ἔμεινεν ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, καὶ θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἐκοιμᾶτο, ἂν δὲν ἔβλεπε τὰ μεγάλα της μάτια ἀνοικτὰ καὶ προσηλωμένα εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον. Τέλος ἐσηκώθηκε, ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν καμαριέρα τὴν μικρὰν βαλίζα της.

— Πηγαίνω νὰ σᾶς τὴν φέρω, δεσποινίς, ἀπήντησεν αὐτή. Θὰ πάρετε τίποτε;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ, δὲν πεινῶ. Ἔφυγε ἡ Μαμά;

— Μάλιστα, δεσποινίς, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα.

— Καλά, εὐχαριστῶ.

Μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα ἡ ὑπηρέτρια τῆς ἔφερε τὴν βαλίζα ποὺ εἶχε ζητήσει καὶ μόλις ἔμεινε μόνη ἄρχισε νὰ βάζῃ μέσα διάφορα πράγματά της μὲ νευρικότητα καταφανῆ, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της εἶχε προσλάβει ἕνα θετικὸ ἀποφασιστικὸ ὕφος. Κατόπιν ἐκάθησε εἰς τὸ κομψὸ γραφειάκι της, ἔγραψε ἕνα γράμμα, τὸ ἐδιάβασε μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια καὶ ἐψιθύρισε μὲ τόνον φωνῆς ποὺ ἐφανέρωνεν ὅλην τὴν συγκίνησίν της: — Ὦ, Μαμά! Μαμά!..

Ὕστερα ἐσηκώθηκεν ἀπότομα, ἐφόρεσε ἕνα ἐπανωφόρι, τὸ καπέλλο της, ἐπῆρε τὴ βαλίζα της καί, ἀφοῦ ἔρριξε μία τελευταία ματιὰ εἰς τὸ ἀγαπημένο της δωμάτιο, ἄνοιξε τὴν πόρτα... Ἡ καρδιά της ἐκτυποῦσε δυνατά, ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιστος καὶ ὕστερα μ' ἕναν λυγμὸν ὥρμησεν ἔξω καὶ ἐκατέβηκε τὴ σκάλα τρέχοντας...

V

Σ' ἕνα δωμάτιο σχεδὸν σκοτεινὸ ποὺ μόλις ἐφωτίζετο ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἠλεκτρικὴ λάμπα, ἐκάθητο ὁ Ζὰκ Ντωμὸν ἐξηπλωμένος εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόνα, κοντὰ εἰς τὸ ἀνοικτὸ παράθυρον, μὲ τὸ κεφάλι του στηριζόμενον μέσα εἰς τὰ χέρια του. Δυστυχισμένος νέος! τόσον ὡραῖος, μὲ τόσα προσόντα γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχὴς καὶ ὅμως καταδικασμένος!.

Ἀπέναντί του εἰς μίαν πολυθρόνα ἐπίσης, ἡ Ραϋμόνδη ἐκεντοῦσε καὶ συχνὰ ἄφηνε τὸ ἐργόχειρό της γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸν ἀδελφόν της, ἐνῷ τὰ μάτια της ἦσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ σιωπή, ἡ μελαγχολία τοῦ ἀσθενοῦς, τὸ σκότος τοῦ δωματίου, ὅλα ἦσαν τόσον σπαρακτικά!.. Ἡ Ραϋμόνδη ἐπροσπαθοῦσε νὰ εὕρῃ κάτι νὰ εἰπῇ γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ἀλλὰ τῆς ἦτο ἀδύνατον! ἡ φωνή της ἐπνίγετο καὶ μόλις ἐσυγκρατοῦσε τοὺς λυγμούς της. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ ὡρολόγιον τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας ἐσήμαινε τὴν ὀγδόην.

— Ραϋμόνδη, εἶνε ἀργά, εἶπεν ὁ νέος. Πρέπει νὰ πηγαίνῃς.

— Ἔχω καιρὸ ἀκόμη, δὲν ἀργῶ νὰ πάω μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

— Ναὶ μὰ τὰ παιδιὰ σὲ περιμένουν...

— Εἶνε μὲ τὸν Μπαμπά τους, ἐνῷ ἐσὺ νὰ κάθεσαι μόνος εἶνε τρομερό!

— Ὁ ὑπηρέτης μου ἔμαθε θαυμάσια τὰ χρέη του πρὸς ἕνα τυφλόν..

— Γιατὶ μιλᾷς ἔτσι, ἀφοῦ ξέρεις καλὰ ὅτι θὰ εἶνε περαστικὸ τὸ κακό:

Ἕνα θλιβερὸ μειδίαμα ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ Ζάκ.

— Ναί, εἶπε, τὸ λέτε! πῶς θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ τὸ πιστεύσω...

— Μὰ ναί, πίστευσέ το! Μόνον ἔχε ὑπομονή...Αὐτὸ λένε κ' οἱ γιατροί.

— Ὥστε ἀλήθεια ἠρώτησεν ὁ Ζὰκ ἀντλῶν λίγο θάρρος, θὰ ξαναϊδῶ τὸ φῶς μου;... Δὲν θὰ ἔχω πιὰ μπροστά μου τὸ τρομερὸ αὐτὸ σκοτάδι; θὰ ξαναϊδῶ ἀγαπητά μου πρόσωπα;.. ὤ! Ραϋμόνδη! ἂν λὲς ἀλήθεια, τό [illegible]...

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΑΤΥΡΟΣ

RENÉ PUJOL

Ἡ ὡραία Μαγδαληνὴ μὲ τὸ μικρό, λευκό, δακτυλάκι της τίναξε τὴν στάχτη τοῦ τσιγάρου της.

— Ποθητές;.... Ὅλες εἴμεθα ποιὲς λίγο ποιὲς πολύ, κι' αὐτὲς ἀκόμα ἡ ἄσχημες. Ἀλλ' ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι νὰ ποθῇ κανείς, ἂν καὶ κατὰ βάθος περὶ τοῦ ἰδίου πράγματος πρόκειται....Ἐγὼ προσέχω πάντα στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον μοῦ ἐκδηλώνει τὸν πόθο του ἕνας ἄνδρας, κι' ἂν δὲν μ'ἀρέσῃ ὁ τρόπος αὐτός, τὸν ἀποκρούω ὅσο κι' ἂν ἐπιμένει.

— Τί ἐννοεῖτε ἂν δὲν σᾶς ἀρέσῃ.

— Χμ! Πολὺ δύσκολον νὰ καθορισθῇ αὐτό. Ὑπάρχουν πόθοι ποὺ γελοῦν, ἄλλοι ποὺ κλαῖνε, μὰ ὑπάρχουν καὶ πόθοι ποὺ σκοτώνουν.

— Λέτε;

— Θὰ πεισθῆτε ἀπὸ ἕνα ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς μου ποὺ θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ.....Ἦσαν τὰ πρῶτα χρόνια τῆς εἰσόδου μου εἰς τὸ θέατρον. Τὰ πιὸ εὐτυχισμένα τῆς ζωῆς μου ἐκεῖνα τὰ χρόνια. Στὸ ντεμποῦτο μου —θυμᾶστε— εἶχα μεγάλη ἐπιτυχία, τ' ὄνομά μου ἔγινε ἀμέσως γνωστό, εἶχα φίλους καὶ θαυμαστὰς πολλούς. Ἔρωτες, δῶρα, διασκεδάσεις...... Μιὰ γελούμενη εὐτυχία ξεχείλιζε γύρω μου.

— Ὅλα αὐτὰ τἄχεις ἀκόμα, ὡραία μου, εἶπα.

— Ἆ! τώρα εἶνε ἡ συνήθεια ποὺ δὲν μ'ἀφήνει νὰ τὰ χαρῶ.... Ἕνα καλοκαῖρι ἐκάναμε τουρνὲ στὲς ἐπαρχίες. Ἐγὼ ἐλάτρευα τὴν ἐξοχή. Κάθε μέρα κι' ἐκδρομές, κι' ἂν συνέβαινε κάποτε νὰ μὴν ἔχω παρέα, ἔκανα μακρυνοὺς περιπάτους μόνη μου. Σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μοναχικοὺς περιπάτους μου εἶχα ἀνακαλύψῃ ἕνα μικρὸ χαριτωμένο δασάκι..... Τρύπωσα ἀναμέσα στὰ μεγάλα, φουντωμένα δένδρα του κι' ἐκάθησα μιὰ στιγμὴ στὸ χορτάρι νὰ ξεκουρασθῶ στὸν δροσερὸν ἴσκιο.... Κι' ἔξαφνα —φοβεῖσθε ἔ;...— ἔξαφνα ξεπετάχθηκε μπροστά μου ὁ πιὸ ἄσχημος ἄνδρας ποὺ μποροῦσε ὄχι νὰ ἰδῇ, ἀλλὰ νὰ φαντασθῇ κανείς. Πανύψηλος καὶ γεμᾶτος, ἀληθινὸς γίγαντας. Καὶ τὸ πρόσωπό του!....Τερατῶδες — ψημμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο, γεμᾶτο γένεια καὶ μουστάκια, εἶχε κάτι τὸ ἀξιολύπητον μὲ τὰ χονδρὰ χείλη του, τὴν γαμψὴ μύτη του, τὰ τρομερά του μάτια καὶ τὸ αὐλακωμένο ἀπὸ βαθειὲς ρυτίδες μέτωπό του.

» Παγωμένη ἀπὸ τὴ φρίκη, ἔμεινα ἀκίνητη κι' οὔτε κἂν μοῦ πῆγε στὸ νοῦ νὰ φωνάξω. « — Μὴ μιλήσῃς » μοῦ εἶπε. Μὰ ἡ φωνή του σὰν νὰ μοῦδωσε κουράγιο καὶ τότε ἔσυρα μιὰ κραυγὴ δυνατή, στριγγιά. Ὅμως δὲν ἐτόλμησα νὰ ξαναφωνάξω, γιατὶ ὁ ἀγριάνθρωπος ἔβγαλε ἕνα μαχαῖρι καὶ τὸ στήριξε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. « — Τί ζητᾶς ἀπὸ μένα; » ἐτραύλισα. « Πάρε ὅλα τὰ στολίδια ποὺ ἔχω ἐπάνω μου... μὴ μὲ κακομεταχειρισθῇς » « Σοῦ τὰ χαρίζω τὰ στολίδια σου », μ' ἀπάντησε γελῶντας ἄγρια. « Χρήματα δὲν ἔχω μαζί μου..... Τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω; Οὔτε καὶ στὴν ἀστυνομία θὰ πῶ τίποτε....μὰ μὴ σκοτώνῃς.... Σὲ παρακαλῶ, καλέ μου ἄνθρωπε, λυπήσου με...»

»Δὲν εἶπε τίποτε, μὰ κατάλαβα ἀμέσως τί ζητοῦσε ἀπὸ μένα. Σὲ λίγο τὰ σιχαμένα χέρια του ξεκούμπωναν μὲ βία τὴ μπλοῦζα μου καὶ μάλαζαν τὴ σάρκα τοῦ στήθους μου. Ἕνα ρῖγος ἀηδίας μ' ἐσπάραζε. Τὸ τέρας ἦταν ἕνας σάτυρος· τὰ προκαταρκτικὰ χάδια του μ'ἐτρόμαζαν. Παρ' ὀλίγο νὰ λιγοθυμήσω, ἀλλὰ κατώρθωσα νὰ συγκρατηθῶ. Ἤθελα νὰ ζήσω, ἤμουν τόσο νέα, τόσο εὐτυχισμένη!.... Κι' ἐφανταζόμουν πῶς, ἂν ἔχανα τὰς αἰσθήσεις μου, ὁ ἀγριάνθρωπος θὰ μὲ σκότωνε. Ἡ μόνη μου σωτηρία ἦταν νὰ κάμω ὑπομονὴ καὶ νὰ ὑποστῶ παθητικῶς τὸ ἀναπόφευκτον.

» Καὶ πρᾶγμα περίεργον! εἶχα τὸν ἡρωϊσμὸν νὰ παρακολουθῶ τὲς κινήσεις του. Εἶχα σχεδὸν ξεχάσει τὸ συναίσθημα τοῦ φόβου καὶ παρακολουθοῦσα μὲ περιέργεια τὲς χειρονομίες του. Ἤμουν σὲ ἀξιοθρήνητη κατάσταση. Μοῦ εἶχε ξεσχίσει ὅλα τὰ ροῦχα. Ἤμουν ξαπλωμένη στὸ χῶμα, δίχως νὰ τολμῶ νὰ κινηθῶ. Κι' ἐκεῖνος πεσμένος στὰ γόνατα μ' ἔσφιγγε δυνατά, φυσῶντας, σχεδὸν μουγκρίζοντας σὰν ζῶον. Ἡ ματιά του ἐβάραινε ἐπάνω στὸ στῆθος μου, τόσο ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ πάρω τὴν ἀναπνοή μου....

».....Ὕστερα μ' ἄφησε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν φώκια. Ἔκρυβε τὸ πρόσωπό του στὴς παλάμες του, κι' οἱ λυγμοὶ ἀνετάραζαν τοὺς ὤμους του. Ἀνασηκώθηκα κι' ἔκατσα. Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισα νὰ ἀποτραβιέμαι, ὅσο ποὺ δὲν μ' ἔφθανε πιὰ μὲ τὰ χέρια του. Τὸ εἶδε, μὰ δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέσι του. Θὰ μποροῦσα νὰ φύγω, νὰ τρέξω στὸ δρόμο ποὺ ἦταν κοντά. Κι' ἐκεῖ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ μὲ κυνηγήσῃ, γιατὶ πέρναγαν διαβάτες. Ὡς τόσο ἔμεινα, γιὰ νὰ ἐννοήσω τί γινόταν μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ ἀγριανθρώπου ἐκείνου. Δὲν τὸν φοβώμουν πιά· τὸν ἐφανταζόμουν ἀνίκανον νὰ σηκώσῃ ξανὰ τὸ χέρι ἐπάνω μου. Μοῦ φάνηκε τόσο παράξενο τὸ κλᾶμμα του, ὥστε τὸν ἐλυπήθηκα. « Τί ἔχεις; » ρώτησα. « Συμπάθειο..... συμπάθαμε » ἐμουρμούρισε.

» Νὰ συγχωρῇ κανεὶς δὲν εἶνε δύσκολο. Τὸν ἐσυγχώρητα ἀμέσως, δίχως νὰ σκεφθῶ τίποτε. Ἐξεχνοῦσα πῶς μ' ἐκρατοῦσε ἀκόμα στὴν διάθεσί του. Τὸ ξεχνοῦσε κι' ἐκεῖνος. Καί, καθὼς σκούπιζε τὰ δάκρυα μὲ τὸ μανίκι του, ξαναεῖπε: « Δὲν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος...... Οἱ ἄλλοι εἶνε κακοὶ οἱ πλούσιοι.... Ἐγὼ ὑποφέρω.... πονῶ. Εἶνε ἡ μοῖρα μου αὐτὴ νὰ πονῶ, ἡ δυστυχία εἶνε ἡ ζωή μου. » « Τί δουλειὰ κάνεις; » « Κόβω ξύλα ἐδῶ στὸ δάσος..... Εἶμαι τριάντα χρόνων, καὶ ποτέ, κυρά, ποτέ...» « Ποτέ, τί; » « Ἤθελα νὰ πῶ:.... ποτὲ καμμιὰ γυναῖκα δὲ μοὖειπε ἕναν πονετικὸ λόγο.... ποτέ μου δὲν χάϊδεψα γυναῖκα... Εἶμαι ἄσχημος.... πολὺ ἄσχημος.... Εἶμαι φτωχός, πολὺ φτωχός.... Κι' ἔτσι ἀναγκάσθηκα νὰ κάμω ἕνα ἔγκλημα.... ἕνα βιασμό.... θέλησα νὰ κάμω δική μου μιὰ φορά, μιὰ μόνο, τὴ γυναῖκα ποὺ ἤθελα.... Εἶδα τὴν ἀφεντιά σου ἐδῶ καὶ λίγες μέρες κι' ἡ ὀμμορφάδα σου, κυρά μου μ' ἐθάμπωσε.... Σήμερα σὲ παρακολούθησα... τὰ ξέρεις τ' ἄλλα... Τὴ στιγμὴ ποὺ...δὲν μπόρεσα.. ἂν μοῦ ἀντιστεκόσουν, ἂν μ' ἔδερνες, καὶ μὲ δάγκανες.... ἴσως....Ἀλλὰ σὺ μ' ἐφοβήθηκες, κυρά ». « Δυστυχισμένε, τί θὰ γινόσουν ἂν ἐρχόταν κανένας καὶ σ' ἔπιανε! » εἶπα. « Θὰ σκοτωνόμουν, κυρά, κι' αὐτὸ μοῦ ἄξιζε ».

» Ποιός ἀπὸ σᾶς, κύριοί μου, θὰ μιλοῦσε ἔτσι, σὰν αὐτὸν τὸν ἀγριάνθρωπο;

— Ἐγώ.... ἐγώ, ἐφωνάξαμε ἕνας ἕνας ὅλη ἡ συντροφιὰ τῆς Μαγδαληνῆς.

— Σωπᾶτε.... μὴ λέτε ψέμματα.... Στὸ τέλος μιὰ μεγάλη συμπάθεια αἰσθάνθηκα γιὰ κεῖνον τὸν ἀπόκληρο τῆς μοίρας. Πῆγα κοντά του, ἀπεμάκρυνα τὰ βρώμικα χέρια του κι' ἐβύθισα τὴ ματιά μου στὰ ἄγρια μάτια του.

— Πουάχ! ἔκαμε ἡ Πεπίτα.

— Μὴν ἀηδιάζῃς, μικρουλά μου..... Ἐγὼ ποὺ τὤκαμα αὐτό, ποτέ μου δὲν μετενόησα.... Καὶ φαντασθῆτε τὴν ἄλλη μέρα διάβασα στὴς ἐφημερίδες ὅτι τὸν ἀγριάνθρωπον ἐκεῖνον τὸν βρῆκαν σκοτωμένον στὴν αὐτὴ θέσι τοῦ δάσους ποὺ μὲ εἶχε συναντήσει. Σκοτώθηκε μόνος του. Ἆ, ὡρισμένως ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος μ' ἀγάπησε πραγματικά.

— Ὄχι ὅσο σ' ἀγαποῦμε ἐμεῖς εἴπαμε ὅλοι τῆς συντροφιᾶς μὲ τὴ σειρά μας.

— Ἐσεῖς;.... Μᾶ ἐσεῖς εἶσθε, κύριοί μου, εὔμορφοι καὶ πλούσιοι!....

Κι' ἡ ὡραία Μαγδαληνὴ τίναξε πάλι τὴν στάχτη τοῦ τσιγαρέττου της. Ἀλλὰ δὲν ἄνοιξε καθόλου πιὰ τὸ στόμα της ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Μετάφρασις *Δημ. Γεν.*

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΑΪΟΣ

François Coppée

Ἕνας μῆνας, ἀναπημένη μου μικρούλα, ποὺ εἴμαστε μακριὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον...Μάϊος! ὅλα τριγύρω ἀνθίζουν, ἡ φύσις ὅλη φορεῖ τὴ γιορτινή της στολή .. τὰ χελιδόνια μὲ φωνάζουν νὰ συμμεριστῶ τὴν εὐτυχία τους... Πετοῦν χαρούμενα στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν, βρίσκουν τὴς παληές τους φωλίτσες καὶ ἑτοιμάζονται νὰ ψάλουν πάλι πάλι τὸν ἀνοιξιάτικο, τὸν χαρούμενο ἔρωτά τους!

Μόνος ἐγώ, ὁλομόναχος, μὲ τὴ σκέψι μου παντοτεινὰ σ' ἐσένα, ἀφήνω νὰ κλείνουν βαρειὰ τὰ βλέφαρά μου καὶ προσπαθῶ μὲ τῆς φαντασίας τὰ φτερὰ νάρθω κοντά σου.

Τί σκληρὸς ποὺ εἶνε ὁ χωρισμός! Κλείνω τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς μου στὴν ἄνοιξι ποὺ ἀνθίζει τριγύρω καὶ λατρεύοντας τὸ ἄνθος σου, τὸ ἄνθος τὸ μικρό, τὸ ταπεινὸ ποὺ μοὔδωσες πρὶν φύγῃς, γυρεύω σ' αὐτὸ μονάχα νὰ βρῶ παρηγοριά... Κλείνει μέσα του ὁλόκληρη τὴν ἱστορία τῆς ἀγάπης μας, καὶ στὸ ξεψυχισμένο του ἄρωμα, μοῦ φαίνεται νὰ νοιώθω τὴ μυρωμένη σου ἀναπνοή...

Ἀπὸ τὸ Γαλλικό: Δὶς Alex

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΙΜΑΙ Ο ΜΑΥΡΟΣ ΙΣΚΙΟΣ

Πέτρος Βασιλικός

Εἶμαι ὁ μαῦρος ἴσκιος ποὺ περνάει καὶ πάει
ποὺ περνάει καὶ πάει μὲς στὴν ἐρημιά,
εἶμαι ὁ μαῦρος ἴσκιος πὄχω στοιχειωμένο
τὸ παλιὸ τὸ σπῆτι μὲς στὴ λαγκαδιά.

Εἶμαι ὁ μαῦρος ἴσκιος ποὺ τὸ δρόμο κόβει
ποὺ τὸ δρόμο φράζει κατὰ τὸ γιαλό,
εἶμαι ὁ μαῦρος ἴσκιος ποὺ τὰ ρόδα πνίγει
πρὶν νὰν τὰ ξυπνήσει τὸ πουρνό

Ὦ ἀδερφὴ τοῦ πόνου, στέρεψεν ἡ βρύση
ποὺ τὸν κῆπο ξύπναε μιὰ φορά,
τὸ ἔρμο τὸ κατόφλι τὄπνιξαν λειχῆνες
—ὤ, τὸ νεκρὸ σπῆτι μὲς στὴ λαγκαδιά! —

Ὦ, ἀδερφὴ τοῦ πόνου, ποὺ ζητᾶς τὰ ρόδα,
τῆς αὐγῆς τὰ ρόδα στὴν ἀχνὴ βραδειά,
εἶμαι ὁ μαῦρος ἴσκιος ποὺ τὰ ρόδα πνίγει
καὶ ξυπνάει τὸ γκιώνι μὲς στὴ σκοτεινιά!

Ὦ, φτωχὴ νεράϊδα ποὺ τὸ κλάμα σέρνεις
μὲς στὰ κρύα δάση ποὺ περνᾶς,
εἶμαι ὁ κρυφὸς ἴσκιος πὄχω σου κλεμμένο
τὸν παλιὸ ἀρεβῶνα ποὺ ζητᾶς.

Εἶμαι ὁ μαῦρος ἴσκιος ποὺ περνάει καὶ πάει,
ποὺ βουβὸς περνάει μὲς στὴν ἐρμιά,
εἶμαι ὁ μαῦρος ἴσκιος πὄχω στοιχειωμένο
τὸ παλιὸ τὸ σπίτι μὲς στὴ λαγκαδιά.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΚΙ' ΗΜΑΣΤΕ

Κι' ἦταν ἡ νυχτιὰ φεγγαροχρύσωτη
κι' ἤμαστε σφικτὰ ἀγκαλιασμένοι,
κι' ἦσαν τὰ φιλιά μας ἀνθοπέταλα
κι' ἦσουν μυγδαλοῦλα ὁλανθισμένη.

Κι' ἦταν τὰ στηθάκια σου ἀτρύγητα
κι' ἦταν ὁ χαρπός σου θεῖο μέλι,
κι' ἔφαγα κι' ἐτρύγησα κι ἐχόρτασα,
κι' ἦταν τὰ στηθάκια σου ἀμπέλι.

Κι' ἦτανε ἀφρὸς τὸ σωματάκι σου
κι' ἦσουν σὰν τῆς ἄνοιξης ἀγέρι,
κι' ἦσουν εὐωδιὰ ροδαπριλιάτικη
κι' ἦσουνα λευκὴ σὰν περιστέρι.

Κι' ἦτανε κρυφὸ τὸ σφιχταγκάλιασμα
κι' ἦσουν μυγδαλοῦλα ἀνθισμένη,
κι' ἦσαν τὰ φιλιά μας ἀνθοπέταλα
κι' ἤμαστε κισσὸς μαζὺ πλεγμένοι.

Ἄννα Δώρου

ΑΓΑΠΗ

Στὴν ἀγκαλιά μου ἔλα καὶ πάλι καστανὴ
τώρα ποὺ γύρω τὰ λουλούδια ἀνθομανοῦνε
γιὰ μένα ἡ φλόγα τῆς καρδιᾶς σου ἡ στερνὴ
τώρ' ἂς ξυπνήσῃ—« σ' ἀγαπῶ » τὰ χείλη ἂς ποῦνε.

Ἔλα μ' ἐλπίδα ἀπόκρυφη, σὲ καρτερῶ
στὴν θεία γλύκα τῆς πλημμύρας τῶν φιλιῶν σου
γιὰ νὰ μεθύσω, καὶ τὸ ουράνιο λαχταρῶ
φῶς τῆς ἀγάπης ν' ἀντικρύσω τῶν ματιῶν σου.

Ζωὴ πολύμορφη θὰ γίνῃ, ἁγνὴ παρθένα,
κι' ἐκεῖ τοῦ πόθου θὲ ν' ἀνάψω τὴν ψυχή,
τὰ ὁλομέταξα χαϊδεύοντας μαλλιά σου.

Γλυκὰ ὀνείρατα, ροδᾶτα ἐκεῖ σβυσμένα
σάρκα θὰ πάρουν· ξεψυχῶντας οἱ καϋμοὶ
καὶ θἆν' ροδόσταμα ἀγάπης τὰ φιλιά σου.

Ἀθῆναι 12 Ἀπριλίου *Ἀγγ. Δ. Καφέτας*

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΖΩΗΣ

ΛΑΟΥΡΑ

Τὰ ρόδα τῶν στεναγμῶν μου ἐφυλλορόησαν εἰς τὴν ὀνειροθάλασσαν τῶν δακρύων σου, ἀγαπημένη. Τὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ λιγοστεύει καὶ ἡ κάμαρα εἶνε σκοτεινή. Σκοτεινὴ σὰν τὸ μαρτύριό μας καὶ σὰν τὸν πόνο μας, ἀδερφή! Δὲν σὲ νοιώθω παρὰ γι' ἀδερφή. Ἡ νύκτα διπλασιάζει τὶς σκιὲς τῶν πραγμάτων, καὶ μέσα εἰς τὴν ἀμφίβολον λάμψιν τῶν καθρεπτῶν, οἱ νεκροὶ ξαναζοῦν καὶ περνοῦνε.

Γλύκανέ μου τὴν θλίψη, λυπημένη ψυχή. Μὰ ἀλλοίμονο! Εἶσαι γιὰ μένα καὶ σὺ πεθαμμένη, χτυπημένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν πόνο καὶ σύ, σκιὰ ὀνείρου ἀπατηλή. Ὦ! Λάουρα, Λάουρα! Ἡ ἐνθύμησις τῶν πρώτων σου πόθων μὲ τυρρανεῖ. Μὰ σοῦ ἐστράγγιξα τὴν ψυχὴ ἀπὸ τοὺς ὀμφορεῖς τῶν χειλιῶν σου, σοῦ ἔχω τρυγήσει τὴν καλλονὴ καὶ δὲν ἀπόμεινε τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἄψυχα εἴδωλα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ πάθους μου. Ὦ Λάουρα, Λάουρα...Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ μὴ ζητῶ τὴν ἀγάπη σου.. *Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος*

Ὁ α' τόμος τῆς «Σφαίρας» χαρτόδετος, πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἀντὶ δραχ. 12.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ PÉDICURE

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς διαπρεπεῖς δικηγόρους τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ πολὺ ἐκκεντρικὸς ὅμως, καὶ γυναικᾶς! Ἐκάθητο σὲ μίαν πάροδον τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ στὴν πόρτα ἑνὸς πολὺ ὡραίου σπιτιοῦ, ἐδιάβαζε κανεὶς τὸ ὄνομά του:

Φάνης Σταφέτας ἀριστοῦχος--δικηγόρος

Εἰς τὸ ἀπέναντι σπίτι εἶχε καθήσει πρὸ μηνὸς σχεδόν, κάποια ὡραιοτάτη κυρία ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἔμενε μόνη μὲ τῆς ὑπηρέτριές της καὶ καθημερινῶς σχεδὸν ἔβγαινε ἔξω πάντα μόνη κατὰ τὰς 6 μ. μ. μὲ αὐτοκίνητο. Τὸ μάτι τοῦ Φάνη ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τὴν φερμάρισε.

—Χμ! Χμ! Θεῖο κομματάκι!... ἐψιθύρισε. Μὲ μεγάλη περίσκεψι ἔμαθε ὅτι ἡ ὡραία κυρία ζοῦσε μόνη. Καὶ τότε στὸ μυαλό του γεννήθηκε ἀμέσως ἡ ἰδέα νὰ τὴν κατακτήσῃ! Σὰν ἐκκεντρικὸς ὅμως ποὺ ἦτο, τοῦ ἄρεσε νὰ κάνῃ κατακτήσεις, ὄχι μὲ τοὺς συνηθισμένους τρόπους. Καὶ βασάνιζε τὸ μυαλό του νὰ εὕρῃ ἕνα σχέδιο, ποῦ δὲν ἄργησε νὰ τὸ βρῇ.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ἡ Ζήκα ἡ εὔμορφη Αἰγυπτία κυρία--εἶχε σηκωθεῖ πολὺ δύσθυμη. Τῆς ἔφταιγαν ὅλα! Γι' αὐτὸ κατὰ τὰς 10 1)2 ὅταν πῆρε τὸ γάλα της, εἶχε ξαπλωθεῖ σὲ μιὰ μεγαλοπρεπῆ πολυθρόνα, κι' ἐρέμβαζε

Κατὰ τὰς 11 κτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας της. Μετὰ δυὸ λεπτὰ ἡ ὑπηρέτριά της τῆς ἔφερε σ' ἕνα δισκάκι ἕνα μπιλλιέτο.

Φάνης Σταφέτας Διευθυντὴς Σχολῆς Pédicure

Μόλις διάβασε τὸν τίτλο, γέλασε μ' εὐχαρίστησι.—Νόστιμο κι' αὐτό!... κι' ἀμέσως εἶπε στὴν ὑπηρέτρια: — Ὁδήγησε τὸν κύριο στὸ σαλονάκι.

Πέρασε κι' αὐτὴ σὲ λίγο στὸ σαλονάκι, ὅπου ἕνας νοστιμότατος κύριος, μὲ ψαλιδισμένο μαῦρο μουστάκι, ἐπερίμενε. Τῆς ἐφίλησε πολὺ χαριτωμένα τὸ κατάλευκο χεράκι λέγοντας:

—Ἐπιθυμεῖτε ἴσως, ὡραία μου κυρία...

—Σᾶς παρακαλῶ.

Ἐκάθησε ἀμέσως σὲ μιὰ chaise-longue, καὶ στὴ βάσι ἐπάνω σ' ἕνα βελούδινο μαῦρο μεγάλο μαξιλάρι, ἅπλωσε τὰ πόδια της, ἀφοῦ ἀφοῦ κτύπησε πρῶτα τὸ κουδοῦνι. Κι' ὅταν ἡ ὑπηρέτρια τῆς ἔβγαλε τὰ γοβάκια καὶ τὴς μαῦρες μεταξωτὲς κάλτσες κι' ἐβγῆκε, ὁ Φάνης

ἔλαβε τὴν ἄδεια νὰ πλησιάσῃ. Ἐπάνω στὸ μεγάλο βελούδινο μαξιλάρι τὰ χιονάτα ποδαράκια τῆς ὡραίας Ζήκας, ἔπαιζαν μὲ τὸ ἁπαλὸ χνοῦδι τοῦ βελούδου. Ἡ καρδιὰ τοῦ εὐτυχοῦς Φάνη κτυποῦσε δυνατά, καὶ τὸ φρεσκοξυρισμένο πρόσωπό του ἔκανε διαρκῶς συσπάσεις νευρικές, κάθε ἄλλο παρὰ συνηθισμένες σὲ ἔμπειρο τεχνίτη. Ἄνοιξε ἔπειτα τὸ κουτάκι του καὶ πέρνοντας μιὰ μικρὴ λιμίτσα στὸ δεξὶ χέρι, χουφτόνοντας δὲ ἁπαλὰ τὸ κουκλίστικο ποδαράκι τῆς Ζήκας μὲ τὸ ἀριστερό, ἄρχισε νὰ λιμάρῃ ἁπαλὰ τὰ ροδόχρωμα ποδαράκια. Ὅταν τελείωσε τὸ λιμάρισμα, ἄρχισε μὲ τὸ πινελάκι νὰ τὰ βάφῃ ρόζ, καὶ κάθε νυχάκι ποὺ τελείωνε, ἔσκυβε καὶ τὸ φιλοῦσε ἁπαλά....

Στὸ πρῶτο φίλημα ἡ Ζήκα, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ καλοψαλιδισμένο μουστάκι, ἄγγισε τὴν τρυφερή της σαρκοῦλα, τινάχθηκε σὰν νὰ ἠλεκτρίσθηκε, ἀλλὰ ὁ .... τεχνίτης κρατῶντας τὸ μικρό της ποδαράκι στὸ χέρι του, σὰν νὰ μὴν ἔννοιωσε τίποτε ἐξηκολούθησε τὴ δουλειά του. Περίεργη ἡ τέχνη του, ἐσκέφθηκεν.

Ὅταν τελείωσε καὶ τὰ δέκα δαχτυλάκια, τὰ κύτταξε προσεκτικά, κρατῶντας καὶ τὰ δύο ποδαράκια στὰ χέρια του, ἔπειτα ἔσκυψε καὶ ἄφισε ἀπὸ ἕνα θερμότατο καὶ παρατεταμένο φιλὶ στὸ κάθε παχουλό της πόδι, κι' ἀφοῦ τῆς φόρεσε κάλτσες καὶ γοβάκια, σηκώθηκε.

Ἡ Ζήκα κατακόκκινη — ἄγνωστον γιατὶ — ἐρώτησε μὲ γλυκειὰ φωνή:—Πόσο ἡ ἐργασία σας, κύριε;

— 20 φράγκα, ὡραία μου κυρία.

— Ὁρίστε. Τὸ Σάββατο. (ἦταν Τετάρτη) σᾶς παρακαλῶ τὴν ἴδια ὥρα.

Τὸ Σάββατο στὰς 11 ἀκριβῶς ἦτο ἐκεῖ. Ὅταν ἔφυγε ἡ Ἰουλία, ὁ Φάνης ἔκπληκτος ἀντίκρυσε δυὸ ἀνοικτὰ χεράκια, κι' ἄκουσε μιὰ γλυκειὰ φωνὴ ποῦ τοὔλεγε: — Ἔλα χρυσέ μου στὴν ἀγκαλιά μου κι' ὄχι στὰ πόδια μου. Ἔλα γιατὶ μὲ τρέλλανες...

—Ζηκάκι μου, δὲν εἶν' ἡ τέχνη μου τὸ pédicure, εἶμαι δικηγόρος, καὶ γιὰ νὰ σὲ κατακτήσω, ἐσκέφθηκα πῶς μόνον μ' αὐτὸ τὸ μέσον θὰ σὲ πλησίαζα ἄφοβα. Εἶσ' εὐχαριστημένη ἀπ' τὴν παγίδα μου; Μὲ τὰ 20 φράγκα σου πῆρα ἕνα θαυμάσιο μπουκέτο.

Δυὸ ματόχρωμα χειλάκια τοῦ ἔκλεισαν τὸ στόμα, καὶ μιὰ θερμὴ ἀγκαλιά, τὸν ἔσυρε στὸ μαλακὸ ντιβάνι ...Εἶχε πετύχει ὁ ἄθλιος!..

Ἀθῆναι 29 Ἀπριλίου 1920. *Ζιζάνιον*

Λόγια τῆς γκαρσονιέρας

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

— Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ὅπως στὰ μυθιστορήματα.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἐδιάβασες καλὰ μυθιστορήματα.

— Ἂν τὸ ἤξερα...

— Θὰ διάλεγες καλλίτερα μυθιστορήματα.

— Ὄχι· θὰ πρόσεχα καλλίτερα στὴν ἐκλογὴ τοῦ πρώτου ἐραστοῦ μου· γιατὶ σεῖς εἶσθε ὁ πρῶτος ἐραστής μου.

— Πολὺ μὲ κολακεύεις.

— Καὶ ὅμως σεῖς μὲ μεταχειρίζεσθε σὰν νὰ ἤμουν γυναῖκα τοῦ δρόμου, δοῦλα!... Μοῦ μιλεῖτε στὸν ἑνικό, ἐνῶ ἐγὼ στὸν πληθυντικό.

— Ἔτσι μιλῶ πάντα σ' αὐτὲς τὲς περιστάσεις.

— Σὲ τίποτε κοκότες πρόστυχες βέβαια... ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι τιμία.

— Τὸ ἴδιο μοῦ λένε ὅλες.

— Καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φέρεσθε ὅπως καὶ σ' αὐτές!

— Ἡ συνήθεια, βλέπεις... Ἔλα τώρα ἡσύχασε, γιατὶ θὰ μᾶς φέρῃ ἡ ὑπηρέτρια τὸ γάλα.

— Θὰ μπῇ ἐδῶ μέσα;..Καὶ θὰ μὲ ἰδῇ!

— Δὲν θὰ πάθῃς τίποτε ἂν σὲ ἰδῇ.

— Αὐτὸ δὰ μοῦ ἔλειψε!... Μήπως θὰ μοῦ τὴν συστήσετε κι' ὅλας;

— Θὰ προσπαθήσω νὰ μὴν ξεχάσω αὐτὴ τὴν ἐτικέττα.

— Ἆ, μὰ αὐτὸ εἶνε πολύ!...

— Αὐτὸ εἶνε ἡ ζωή. Θὰ ἰδῇς ἀργότερα ὅτι ἔτσι συμβαίνουν τὰ πράγματα.

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι θὰ περνῶ τὴς νύχτες μου καὶ σ' ἄλλες γκαρσονιέρες;

— Δὲν θέλω νὰ πῶ τίποτε, διότι τὸ μέλλον εἶνε ἀόρατον.

— Τουλάχιστον μπροστά της δὲν θὰ μοῦ μιλεῖτε στὸν ἑνικό;

— Ἴσια-ἴσια καὶ σὺ κ' ἐγὼ στὸν ἑνικὸ πρέπει νὰ μιλοῦμε, γιατὶ φαντάσου πόσο θὰ παραξενευθῇ ἡ καϋμένη ἂν ἰδῇ δυὸ ἀνθρώπους στὸ ἴδιο κρεββάτι νὰ μιλοῦν στὸν πληθυντικὸ σὰν ξένοι.

— Βέβαια τὴν ἔχετε ἔτσι συνηθίσει μὲ τὴς ἄλλες ἐρωμένες σας.....

— Δὲν εἶδε ποτὲ καμμίαν.

— Ψέμματα λέτε.

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι στὴν ψυχήν της. Κι' ἐπειδὴ εἶνε ὁ πρῶτος ἀληθινὸς ὅρκος ποὺ σοῦ κάνω, κάμε μου τὴ χάρη νὰ τὸν πιστεύσῃς. Εἶνε πρὸ δύο μόλις ἡμερῶν στὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Ἆ, γι' αὐτό! Ὅμως πόσες ἐρωμένες νἄχουν περάσει ἀπ' ἐδῶ.....

— Πολλὲς δίχως ἄλλο.

— Εἶσθε κυνικός!

— Μιλῶ γιὰ τὴς μαιτρέσσες τῶν ἄλλων, γιατὶ ἐγὼ πρὸ πέντε ἡμερῶν ἐνοίκιασα αὐτὴν τὴν γκαρσονιέρα.

— Ὦ, εὐτυχῶς, σ' αὐτὸ τὸ κρεββάτι δὲν ἐκοιμηθήκατε μὲ καμμιὰ ἄλλη προτήτερ' ἀπὸ μένα....

Ὅταν ἡ ὑπηρέτρια μᾶς ἔφερε τὸ γάλα, δὲν ἔλαβα τὸν κόπον νὰ τῆς συστήσω τὴν φιλοξενουμένην μου. Ἐγνωρίζοντο πολὺ καλά, ὡς παλαιαὶ συνάδελφοι. Εἶχα περάσει ἐκείνην τὴν νύκτα μὲ μίαν τέως ὑπηρέτριαν. Καὶ ὅμως εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ τῆς φερθῶ σὰν ἱππότης πρὸς εὐγενῆ πυργοδέσποιναν τοῦ μεσαιῶνος. Ὦ, νεοπλουτισμὲ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος!

Ο ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΠΟ ALBUM

I. Ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ κορίτσια, ἐδημιούργησάν λεύκωμα εἰς τὴν νεανικὴν των ἡλικίαν τὰ αὐγά, τὸ ἔχουν ἀπὸ τὴν γέννησίν των· οἱ γέροι, εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς των.

* * *

II. Πόσον καλὰ θὰ ἐδικαιολογεῖτο ὁ τίτλος τοῦ Λευκώματος, ἂν ἔμεναν αἱ σελίδες του, ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας, λευκαί!

* * *

III. Ἡ ἀγνότης, εἶνε τὸ σύμβολον τοῦ Λευκώματος· καὶ ὅμως, ὅλαι αἱ γυναῖκες θὰ διεμαρτύροντο εὐσυνειδήτως, ἂν ταῖς ἔλεγε κανεὶς νὰ μείνουν ἁγναὶ ἐφ' ὅρου ζωῆς!

(Ἐστάλησαν ἀπὸ τὴν Σεμιράμιδι) *Κ. Ν. Ρομᾶνος*

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του σὲ καμμιὰ περίπτωσι τοῦ βίου του καὶ πρὸ πάντων στὸν ἔρωτα.

Αὐτὸ ἐπέμενε νὰ μοῦ βεβαιώνῃ ὁ φίλος μου κ. Ἡφαίστειος, ἕνας νέος ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ψηλός, εὐσταλής, εὔμορφος, μελαχροινός, δικαιολογῶν πλήρως τ' ὄνομά του.

— Πῶς τὸ ξεύρεις αὐτό;

— Δυὸ δικά μου περιστατικὰ ποὺ τὴν ἔπαθα σὰν χιώτη, θὰ σὲ πείσουν κι' ἐσένα.

— Ντ' ἀκούσουμε.

— Ἄκουσέ τα: Στὸν πόλεμο τοῦ 12, ὅταν μπήκαμε σὲ μιὰ μεγάλη πόλι, τουρκικὴ ἀκόμα τότε.... γυναῖκες ὤμορφες καὶ πρόθυμες ἄλλο τίποτα. Τὰ ραντεβοῦ σὰν βροχή. Εἶχα ἀρχίσει νὰ κλονίζωμαι. Μιὰ ἡμέρα, ἀποκαμωμένος πιά, ἔστειλα σ' ἕνα ραντεβοῦ μου τὴν ὀρντινάντσα μου—ἕνα μορφωμένον νέον, καλῆς οἰκογενείας, διδάκτορα τῆς φιλολογίας, νομίζω· μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ μὲ δικαιολογήσῃ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ... Φαίνεται πῶς ὁ κουτὸς δὲν τὰ κατάφερε νὰ τὴν περιποιηθῇ καλὰ καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξανάειδα.

— Φυσικά. ἀφοῦ δὲν τὴν περιποιήθηκε.

— Ἄκουσε καὶ τὸ ἀντίθετον τώρα: Στὴν τελευταία ἐκστρατεία τῆς Βεσσαραβίας.... Τὸ ἴδιο κι' ἐκεῖ.... Γυναῖκες, ραντεβοῦ, κακό, ἐξάντλησις. Ἔστειλα σὲ μία πάλι τὴν ὀρντινάτσα μου - ἕναν πελώριο Ρουμελιώτη αὐτὴ τὴ φορά—μὲ τὴν ἴδια ἐντολή.

— Ἔ, καὶ δὲν τὰ κατάφερε οὔτε αὐτός;

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

— Ἀπεναντίας τὰ κατάφερε πολὺ καλὰ καὶ αὐτὸ ἦταν λόγος νὰ τὸν προτιμήσῃ ἀπὸ μένα. Ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξανάειδα οὔτε αὐτήν, ἐνῷ δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο μὲ τὸ Ρουμελιώτη. Καὶ τί νὰ τοῦ εἰπῇς τοῦ ἀνθρώπου!...

— Ὥστε καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι σκάρτος.

— Γι' αὐτὸ ἐπιμένω ὅτι καὶ ἂν ὅλες οἱ δουλειὲς παίρνουν ἀντικαταστάτη, ὁ ἔρως δὲν παίρνει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

Σὰν νὰ μὴν εἶχε ἄδικον ὁ φίλος μου.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

(Διὰ τοῦ εἰδικοῦ τηλεσκοπίου μας)

— Εἰς τὸ Παρίσι τὸν περασμένο μῆνα αἱ κοσμικαὶ στῆλαι τῶν ἐφημερίδων ἀνήγγειλαν τοὺς γάμους τῆς κόρης ἑνὸς τῶν πλουσιωτέρων μεταπολεμικῶν νεοπλούτων μὲ ἕνα Ἱσπανὸν εὐγενῆ, κόμητα, τέως πρεσβευτὴν κλπ. Μετὰ τὴν στέψιν ἡ νύμφη ἐζήτησε ἀπὸ τὸν γαμβρὸν νὰ πᾶνε νὰ περάσουν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος εἰς τὸν πύργον τοῦ ὁποίου, καθὼς τὴν εἶχε βεβαιώσει, ἦτο ἰδιοκτήτης ἐν Ἱσπανίᾳ. Ἀλλὰ παραδόξως ὁ κόμης ἔφερε ζωηρὰς ἀντιρρήσεις· τὸ ἀποτέλεσμα δὲ εἶνε ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐξηφανίσθη ἀποκομίζων ὅλα τὰ κοσμήματα τῆς συζύγου του καὶ ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσὸν ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ πενθεροῦ του. Ἐν τέλει ἀπεκαλύφθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ διασήμου ἀπατεῶνος ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐξορισθῆ ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν ὡς ἐπικίνδυνος.

— Αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες ἀσχολοῦνται τελευταίως μ' ἕνα ἀρκετὰ περίεργον ἐρωτικὸν ἐπεισόδιον, καταλληλότατον διὰ μυθιστόρημα. Ἀμερικανὸς ἀξιωματικὸς εὑρισκόμενος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἐν Λονδίνῳ ἠγάπησε μίαν νεαρὰν Ἀγγλίδα τὴν ὁποίαν καὶ ἐνυμφεύθη. Ὅταν ὅμως ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος καὶ ἀπεστρατεύθη, ἐγκατέλειψε τὴν Ἀγγλίδα σύζυγόν του καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου τὸν ἀνέμενεν ἡ νόμιμος Ἀμερικανὶς σύζυγός του. Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα ἐξαπέλυεν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον βροχὴν συγκινητικῶν ἐπιστολῶν πρὸς τὴν ἄπιστον. Εἰς μίαν μάλιστα ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι ἔγινεν αἰσίως καὶ μητέρα. Ἡ Ἀμερικανὶς σύζυγος τοῦ ἀξιωματικοῦ ὅταν περιῆλθεν εἰς γνῶσιν της αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἔγραψε μόνη της εἰς τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἀμερικήν, τῆς ἔστειλε μάλιστα καὶ τὰ ναῦλα της. Καὶ ὅταν ἐκείνη μὲ τὸ μωρὸ ἔφθασε πράγματι εἰς Ν. Ὑόρκην, ἡ Ἀμερικανὶς τὴν ὑπεδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας τὴν ἐπεριποιήθη, τὴν ἐγκατέστησεν ἀνέτως εἰς ἕνα σπίτι καί, ἐπειδὴ ἡ διγαμία ἀπαγορεύεται καὶ εἰς τὸν Νέον Κόσμον, κατέπεισε τὸν ἀδελφόν της νὰ συζευχθῇ τὸ θῦμα τοῦ συζύγου της. Ἐὰν ἦτο Ἑλληνίς, μὲ πόσην εὐχαρίστησιν θὰ τὴν ἔπνιγεν, ἔ!

ARTHUR BERNEDE & LOUIS FEUILLADE

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΓΙΟΥΝΤΕΞ

(11) ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΥΠΝΟΒΑΤΙΔΟΣ (11)

— Σᾶς συγχαίρω, ἀγαπητέ μου, τὸ ἤξευρα δὰ ὅτι εἶσθε κατακτητὴς τῶν γυναικῶν!

— Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ παρέλειψα νὰ σᾶς εἴπω εἶνε ὅτι ἔφυγα σὰν λωποδύτης ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς βαρώννης, φοβηθεὶς μὴν ἀνακαλύψη τὸ στυπόχαρτον ποῦ εἶχα σχίσει.

— Τὸ συμπέρασμα ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, εἶπεν ὁ Γιοῦντεξ, εἶνε ὅτι ἡ βαρώννη εἶνε μία τυχοδιῶκτις ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ φυλάγεσθε καὶ νὰ ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι θὰ σᾶς στήση πολλὰς παγίδας, ἀπὸ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ διαφύγετε.

— Μὰ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι τὴν κατέκτησα...

Ὁ Γιοῦντεξ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήση ἓν μειδίαμα, ἀπήντησεν ἐν τούτοις μὲ καλωσύνην:

— Τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ πιστεύσατέ με εἶνε προτιμώτερον νὰ δυσπιστῆτε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα τῆς τακτικῆς ποῦ θὰ ἀκολουθήσετε: «Αὔριον θὰ στείλετε εἰς τὴν βαρώννην ἄνθη καὶ τὸ ἐπισκεπτήριόν σας εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐκφράζετε τὴν λύπην σας διὰ τὴν ἀπότομον ἀναχώρησίν σας καὶ θὰ τῆς ζητεῖτε τὴν ἄδειαν νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε διὰ νὰ τῆς ζητήσετε συγγνώμην.

— Καὶ ἂν δὲν μοῦ ἀπαντήση;

— Θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ, διότι δύο τινὰ συμβαίνουν ἢ σᾶς ἀγαπᾶ πραγματικῶς καὶ δὲν θ' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς ἴδῃ ἢ σᾶς θέλει διὰ νὰ σᾶς χρησιμοποιήσῃ εἰς τὰ σχέδιά της καὶ τότε πάλιν δὲν θὰ ἀρνηθῇ νὰ σᾶς δεχθῇ ...Καὶ εἰς τὰς δύο αὐτὰς περιπτώσεις ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ παίξετε καλὰ τὸν ρόλον σας.

— Μὴν ἀμφιβόλετε ὅτι θ' ἀκολουθήσω πιστῶς τὰς συμβουλάς σας.

— Ἀκούσατέ με, Κοκαντέν, δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη....Ὅταν μιὰ φορὰ εἰσαχθῆτε εἰς τῆς Βαρώννης θὰ μεταχειρισθῆτε ὅλην τὴν ἐπιτηδειότητα μὲ τὴν ὁποίαν σᾶς ἐπροίκισεν ἡ φύσις διὰ νὰ τὴν προσκαλέσητε νὰ γευματίσῃ μαζύ σας ἔξω τῆς οἰκίας της καὶ συγχρόνως νὰ εὕρητε τρόπον ν' ἀπομακρύνετε καὶ τοὺς ὑπηρέτας. Καὶ ὁ Γιοῦντεξ ἐπρόσθεσε μὲ ἐπιτακτικὸν καὶ μυστηριώδη τόνον φωνῆς. — Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἐρευνήσω τὰ διαμερίσματα τῆς βαρώννης.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ἀπήντησεν ὁ Κοκαντὲν καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐν εἴδει ὅρκου.

— Καὶ πῶς θὰ γνωρίζω ἐὰν τὸ ἐπιτύχετε;

Ὁ Κοκαντὲν ἔξεσε τὴν μεγάλην του μύτην καὶ τέλος ὡσεὶ ἐμπνευσθεὶς ἀπήντησεν:

— Θὰ σᾶς τηλεφωνήσω ἐνωρὶς τὸ ἀπόγευμα καὶ ἔπειτα δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κατοπτεύσητε τὰ πέριξ διὰ νὰ ἰδῆτε ἂν θὰ ἐξέλθω μετὰ τῆς βαρώννης.

— Σύμφωνοι! Ἐς αὔριον λοιπόν.

— Ἐς αὔριον, ἀγαπητὲ κόμη. Φεύγω αὔριον πρωῒ εἰς Παρισίους.

Μείνας μόνος ὁ Γιοῦντεξ, ἐφάνη σκεπτόμενος ἐπὶ τινας στιγμὰς καὶ τέλος ἐγερθεὶς ἐφόρεσε τὸν μακρὸν μανδύαν του, τὸ μαλακὸ καπέλλον του, καὶ κατῆλθε πρὸς συνάντησιν τῆς Ζακελίνας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφήσει συνομιλοῦσαν μετὰ τοῦ Ροζὲ καὶ τοῦ ἰατροῦ Χόβεϋ.

Ἀλλὰ τὴν εὗρε μόνην διότι ὁ Ροζὲ εἶχεν ἀπομακρυνθῇ συνοδεύων τὸν ἰατρὸν μέχρι τοῦ σταθμοῦ. Ἐξηπλωμένη εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν ἡ Ζακελίνα, ἐφαίνετο βυθισμένη εἰς σκέψεις. Οὐδὲ ἀντελήφθη τὴν προσέγγισίν του καὶ ὁ Ἰάκωβος δὲ Τρεμὲζ ἐδοκίμασεν ἕνα ἀλλόκοτον συναίσθημα νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν ψυχήν, ὡσὰν νὰ τὸν ἔτυπτεν ἡ συνείδησις διότι ἑκουσίως του ἐγένετο πρόξενος τόσης μελαγχολίας εἰς τὴν ἀγαπημένην του.

Δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἐξαφνίσῃ, οὔτε νὰ διαλύσῃ κάθε νέφος μελαγχολίας ὅπως αὐτὸς ἐγνώριζε μὲ ἓν καὶ μόνον φίλημά του, ἀλλὰ τὴν ἐπλησίασε ἀκόμη περισσότερον, καὶ τὴν ἐκύτταξεν, ὡς νὰ ἤθελε διὰ τοῦ βλέμματός του καὶ μόνου, τοῦ διαπεραστικοῦ, τοῦ πλήρους στοργῆς, νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχήν της καὶ νὰ τῆς μεταδώσῃ οὕτως εἰπεῖν ὅλην του τὴν θέλησιν καὶ τὴν ψυχραιμίαν.. Καὶ τὸ κατώρθωσε, διότι πράγματι δὲν παρῆλθον εἰμὴ ὀλίγαι στιγμαί, καὶ τὰ μάτια τῆς Ζακελίνας ἐστράφησαν πρὸς αὐτὸν καὶ δὲν ἦσαν πλέον δακρυσμένα οὐδὲ ἀνήσυχα, ἀλλὰ φωτισμένα ὡς ὑπὸ κάποιαν αἰφνιδίαν λάμψιν χαρᾶς.

— Ἦσουν ἐδῶ! τοῦ εἶπε μὲ ἀνακούφισιν.

— Ναί, ἀγάπη μου· ἀπήντησεν ὁ Ζὰκ καὶ ἔπιασε τὸ χεράκι της μέσα εἰς τὰ ἰδικά του — μὰ σύ, Ζακελίνα, κάτι μοῦ κρύβεις...Εἶνε κάτι ποὺ σὲ ἀνησυχεῖ καὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὸ εἰπῇς... Ἐγὼ σὲ εἶχα γνωρίσει τόσον γενναίαν καὶ μάλιστα ὑπὸ συνθήκας πολὺ τραγικὰς καὶ τώρα δειλιᾶς; Εἰς τὴν πρώτην μου ἀποστολὴν εἶχα ὅλην σου τὴν ἐμπιστοσύνην, τώρα μοῦ τὴν ἀφαιρεῖς;

— Ὢ μὴ τὸ λὲς αὐτό, καὶ ἡ Ζακελίνα ἐστήριξε τὸ ξανθό της κεφάλι εἰς τὸ στῆθος του — μὴ φαντάζεσαι ποτὲ ὅτι ἀμφιβάλλω δι' ἐσέ.. Σὲ γνωρίζω ἀρκετὰ ὥστε νὰ εἶμαι βεβαία πῶς θὰ ἐξέλθῃς τοῦ ἀγῶνος νικητής... Θέλω νὰ εἶμαι δι' ἐσὲ μία συνεργάτις, μία βοηθός, καὶ ὄχι ἐμπόδιον, καὶ ἡ ἀπόφασίς σου ν' ἀναλάβῃς καὶ πάλιν τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα, μὲ κάμνει νὰ ὑπερηφανεύωμαι δι' ἐσὲ καὶ νὰ σὲ θαυμάζω ἀκόμη περισσότερον... ὕστερα κάθε εὐτυχία ποὺ τείνει πρὸς τὸν ἐγωϊσμόν, παύει νὰ εἶνε εὐτυχία, ὥστε δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκείνη ποὺ θὰ σ' ἐμποδίσω ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος. Σοῦ τὸ εἶπα καὶ θὰ σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω διαρκῶς, εἶμαι πρόθυμη νὰ σὲ βοηθήσω εἰς τὸ ἔργον σου καὶ θὰ ἦτο τιμὴ καὶ ὑπερηφάνεια δι' ἐμέ, ἂν ἠμποροῦσα νὰ σὲ βοηθήσω εἰς τὰς κινδυνώδεις ἐπιχειρήσεις σου.». Ἔτεινε καὶ τὰ δυό της χέρια πρὸς τὸν Γιοῦντεξ, ὅστις ἔσπευσε νὰ τὰ σφίξῃ μὲ θέρμην καὶ νὰ τὰ φιλήσῃ τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου μὲ εὐγνωμοσύνην, ἐνῷ ἡ Ζακελίνα ἐξηκολούθησε.— Δὲν θέλω νὰ μ' ἐκλαμβάνῃς ὡς δειλήν, οὔτε πάλιν νὰ νομίζῃς ὅτι ἡ εὐτυχία ποὺ μὲ περιτριγυρίζει μὲ κάμνει νὰ μὴ σκέπτωμαι τοὺς δυστυχεῖς, ἢ νὰ ὀπισθοχωρῶ ἐμπρὸς εἰς τοὺς κινδύνους. Ὄχι, Ἰάκωβε, μὲ εἶπες πρὸ ὀλίγου γενναίαν, καὶ σὲ εὐγνωμονῶ δι' αὐτό, λοιπὸν θέλω νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ἀξία αὐτοῦ τοῦ τίτλου, καὶ σοῦ λέγω τρέξε ν' ἀγωνισθῇς, τρέξε νὰ παλαίσῃς, καὶ ὁποίου εἴδους πάλην, τὴν πάλην τοῦ τιμίου ἀνθρώπου ἐναντίον τῶν ληστῶν, τὴν πάλην τοῦ ἱππότου ποὺ μάχεται εὐγενῶς, στῆθος πρὸς στῆθος ἐναντίον τοῦ κακούργου, ὁ ὁποῖος εἶνε πάντοτε ἕτοιμος νὰ πλήξῃ δολίως. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ σοῦ κρύπτω τίποτε, διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ ὅτι μὲ ἔχει κυριεύσει ἕνας ἀλλόκοτος φόβος. Μὴ θυμώσῃς δι' αὐτό, Ἰάκωβε, μὰ πῶς νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω φοβοῦμαι, διότι ἔχω ἕνα φοβερὸν προαίσθημα πῶς κάποιο κακὸν πνεῦμα πλανᾶται πέριξ αὐτῆς τῆς οἰκίας.

— Φοβᾶσαι καὶ σύ; τὴν ἠρώτησεν ὁ Γιοῦντεξ μὲ καλωσύνην.

— Ναί, φοβοῦμαι...ὅπως ἡ Ρόζα...ὅπως τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πλάσμα... Πῶς ἤθελα νὰ ἦτο φαντασία μου, καὶ ὅμως ὄχι, εἶνε δυὸ τρεῖς ἡμέραι τώρα, ποὺ μία ἀόρατος δύναμις μὲ περιβάλλει καὶ ἕνας τρομερὸς ἐφιάλτης μοῦ πιέζει τὴν ψυχήν.....

— Ζακελίνα! ἡσύχασε, ἀγάπη μου.... εἶμαι ἐγὼ κοντά σου!....

— Ναὶ εἶσαι κοντά μου, ἐψιθύρισεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ὡς ἐν ὀνείρῳ, πῶς ἤθελα νὰ σὲ αἰσθάνωμαι πάντα κοντά μου! γιατὶ φαίνεται πῶς ἡ παρουσία σου διώχνει κάθε κακό.... καὶ νοιώθω πῶς ἀνήκω τόσον πολὺ εἰς ἐσέ ὅπως καὶ πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ποὺ εἴμεθα τόσον εὐτυχεῖς!...

Ὁ Ἰάκωβος, ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταπνίξῃ καὶ αὐτὸς κάποιο ἀόριστον προαίσθημα, ἠνώρθωσε τὸ ἀθλητικόν του παράστημα καὶ ἐπικαλεσθεὶς ὅλην του τὴν ψυχραιμίαν τῆς εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ἐπιβλητικὸν ποὺ ὑπέκρυπτεν ἐν τούτοις καὶ πολλὴν τρυφερότητα:

— Ἄκουσε, Ζακελίνα, θὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ ὑπάγῃς νὰ φιλήσῃς τὸν μικρόν μας Γιαννάκην καὶ ὕστερα νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πῶς θὰ ἀνέβῃς εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ θὰ κοιμηθῇς. Ὀλίγος ὕπνος θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολὺ διότι ἔχεις μίαν ὑπερένταση τῶν νεύρων ποὺ θὰ σὲ καταβάλῃ. Ἀπόψε θὰ μείνω κοντά σου, ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν ἀκούσῃς, ὅ,τι καὶ ἂν ἴδῃς μὴ φοβηθῇς διόλου, θὰ ἔχῃς ἐμὲ κοντά σου. Πήγαινε, Ζακελίνα, πήγαινε ἀγάπη μου, σοῦ τὸ ζητῶ ὡς χάριν.... σὲ παρακαλῶ... τὸ θέλω!...

Καὶ πειθήνιος ἡ Ζακελίνα ὑπήκουσεν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ συζύγου καὶ κυρίου της, ἠγέρθη καὶ ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὴν θύραν. Τότε ὁ Γιοῦντεξ συγκινηθεὶς τὴν ἐνηγκαλίσθη μὲ ἓν παράφορον κίνημα ποὺ ἐδείκνυεν ὅλον του τὸ πάθος καὶ τὴν ἔσφιξε τόσον πολὺ ὡς νὰ ἤθελε νὰ τῆς ἐμφυσήσῃ ὅλην του τὴν δύναμιν, νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ ὅλον του τὸ θάρρος, τὰ χείλη των ἡνώθησαν εἰς ἓν παρατεταμένον φίλημα καὶ ὅταν πλέον ἀπεσπάσθησαν ὁ εἷς ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τοῦ ἄλλου ἡ Ζακελίνα τελείως ἤρεμος τοῦ εἶπε μὲ ἓν γαλήνιον μειδίαμα:

— Μὴν ἀργήσῃς, ἀγαπημένε μου.

Ὁ Ἰάκωβος τὴν ἐσυνώδευσε μέχρι τῆς θύρας καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἐπέστρεφεν ὁ Ροζὲ ἀπὸ τὸν σταθμόν.

— Ἔχεις χαιρετισμοὺς ἐκ μέρους τοῦ ἰατροῦ, τοῦ εἶπε, καὶ ἐλυπήθη ποὺ δὲν ἠδυνήθη νὰ σὲ ἀποχαιρετήσῃ.

— Ἄκουσε, Ροζέ, διέκοψεν ὁ Ἰάκωβος μὲ τόνον φωνῆς ὑπόκωφον. Μόλις πέσουν οἱ ὑπηρέται νὰ κοιμηθοῦν πάρε τὰ κλειδιὰ ποὺ εἶνε εἰς τὸ office καὶ πήγαινε νὰ ἀνοίξῃς ὅλες τὲς πόρτες τοῦ πάρκου καθὼς καὶ τῆς οἰκίας..... Ἔχω ἕνα προαίσθημα πῶς αὐτὴν τὴν νύκτα θὰ συμβοῦν πράγματα ἀπροσδόκητα καὶ αὐτοὶ τοὺς ὁποίους περιμένω δὲν πρέπει νὰ εὕρουν καμμίαν ἀντίστασιν εἰς τὸ Φρονταί.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇς;

— Κάμε αὐτὸ ποῦ σοῦ ἐζήτησα μόνον, ἐτόνισεν ὁ Γιοῦντεξ, ἔχε πεποίθησιν εἰς ἐμὲ καὶ πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου. Πρόσεξε ὅ,τι καὶ ἂν ἀκούσῃς, ὅ,τι καὶ ἂν ἴδῃς μὴ κάμῃς τὸ παραμικρότερον κίνημα, ἂν δὲν ἀκούσῃς τὸ σύνθημά μου, τὰ τρία συνηθισμένα σφυρίγματα δηλαδή. Μόνον ὅταν σοῦ σφυρίξω τρεῖς φοράς, θὰ καταλάβῃς ὅτι διατρέχω κίνδυνον καὶ τότε σπεῦσε. Καληνύκτα Ροζέ...... Πρὶν ξημερώσει ὑποθέτω ὅτι τὸ μυστήριον θὰ ἔχῃ διαλευκανθῇ κάπως.

(Ἀκολουθεῖ)

Τοῦ Χαχαμίκου ὑψηλοτάτων φανουργιῶν τὸ ἀνάγνωσμα

Ὁ Χαχαμῖκος εἶχεν ἕνα πατέρα. Ὁ Χαχαμῖκος εἶχε καὶ δύο ἀδελφούς. Ὁ Χαχαμῖκος καὶ οἱ δύο ἀδελφοί του εἶχαν τὸ ἀτύχημα νὰ χάσουν πρὸ ἐτῶν τὸν πατέρα των. Καὶ ἔκλαυσαν πικρῶς, ὄχι τόσον διὰ τὴν ἀπώλειαν, ὅσον διότι ὁ μεταστὰς ἐκληροδότει μὲν εἰς τοὺς τρεῖς υἱούς του ὅλην τὴν, μεγάλην ἄλλως τε, περιουσίαν του, ὑπὸ ἕνα ὅμως ὅρον: Καθένα ἀπὸ τὰ τρία ἀδέλφια, νὰ καταθέσῃ εἰς τὸν τάφον του, ποσὸν τριῶν χιλιάδων δραχμῶν, εἴτε εἰς φράγκα χρυσᾶ εἴτε εἰς χαρτονομίσματα. Ἤθελε βλέπετε ὁ μακαρίτης νὰ πάρῃ μαζί του τὸ ποσὸν αὐτό, διὰ τὰ ἔξοδα, πιθανὸν τῆς ἐγκαταστάσεώς του εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Καὶ λοιπὸν μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ προσέρχονται κατηφεῖς καὶ περίλυποι διὰ νὰ καταθέσουν τὸ τρισχιλιόφραγκον ποσὸν ἐντὸς τοῦ τάφου. Πρῶτος προσέρχεται ὁ μικρότερος, ὁ Ἰσαάκ, ὁ ὁποῖος ἀναστενάζει καὶ ἀποθέτει εἰς τὸν τάφον τρία χάρτινα χιλιόδραχμα. Κατόπιν ὁ ἀμέσως μεγαλείτερος, ὁ Μωϋσῆς, πλησιάζει καὶ ρίπτει εἰς τὸν τάφον ἕνα σακκουλάκι μὲ 150 χρυσᾶ εἰκοσόφραγκα. Καὶ τέλος προσέρχεται ὁ Χαχαμῖκος, σφουγγίζει τὰ δάκρυά του, παίρνει τὰ τρία χιλιόδραχμα τοῦ ἑνὸς ἀδελφοῦ του, παίρνει καὶ τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ εἰκοσόφραγκα τοῦ ἄλλου, καὶ ἀντ' αὐτῶν καταθέτει εἰς τὸν τάφον ἕνα τσὲκ 10 χιλ. δραχμῶν, ἐκδεδομένον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ, καὶ μὴ ἔχον ἔτσι καμμίαν ἀξίαν, διότι, φυσικά, δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀναστηθῇ ὁ νεκρὸς διὰ νὰ ἐξαργυρώσῃ τὸ τσέκ. Κι' ἔτσι ὁ παμπόνηρος Χαχαμῖκος, ὄχι μόνον ἐγλύτωσε τὰς τρεῖς χιλ. δραχμάς, ποὺ ὑποχρεοῦτο κατὰ τὸν ὅρον τῆς διαθήκης νὰ καταθέσῃ εἰς τὸν τάφον, ἀλλὰ καὶ ἐτσέπωσε τὰς ἓξ χιλιάδας δραχμὰς τῶν δύο ἀδελφῶν του. Ὑπερηφανεύετο δὲ κι' ὅλας, λέγων ὅτι ἀντὶ τῶν 9 χιλ. δραχ. ποὺ ὥριζεν ἡ διαθήκη διὰ τοὺς τρεῖς ἀδελφούς, αὐτὸς κατέθεσε 10 χιλ. δραχ. εἰς τὸν τάφον τοῦ μακαρίτου πατρός των.

**

Ὁ Χαχαμῖκος εἶχε καὶ μίαν σύζυγον, ἡ ὁποία τὸν ἠπάτα, ἡ ἀθλία. Μιὰ ἡμέρα μάλιστα τὴν ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρῳ μὲ τὸν φίλον του Λεβῆν, ἐπάνω εἰς τὸν καναπὲν τῆς σάλας τοῦ σπιτιοῦ των. Ὅταν μοῦ ἀφηγήθη τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, μοῦ εἶπε: — Ἅμα τοὺς εἶδα πάνω στὸν καναπὲ μαζί, μοῦ ἦρθε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

— Καὶ τί ἔκαμες τότε, Χαχαμῖκο; τὸν ρώτησα.

— Πούλησα ἀμέσως τὸν καναπέ, γιὰ νὰ μὴ μοῦ θυμίζῃ τὸ ἐπεισόδιον.

Καὶ ἡ ἐκδίκησις αὐτή, τοῦ ἐφάνη ἀρκετή, διότι, ὅπως ξεύρω, διετήρησε τὴν γυναῖκα καὶ τὸν φίλον του.

Ὁ Ἀβραμῖκος

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἀφῆστε με, γιατὶ εἶμαι πολὺ φουρκισμένος σήμερα· τὸ γιατὶ θὰ τὸ γράψω τὴν ἄλλην ἑβδομάδα, γιατὶ περιμένω νὰ ξεθυμώσω πρῶτα. Εἰς τὸ μεταξὺ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ εἶμαι λιγάκι σύντομος τώρα. Ἐγὼ ποὺ κόπτομαι ὑπὲρ τῆς συντομίας τῶν ἔργων τῶν ἀναγνωστῶν, ἂς δώσω καὶ μιὰ φορὰ τὸ καλὸ παράδειγμα.

Ἐγκρίνω ὅθεν τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Α. Στέλλα (Σιλουέττες. Τραγοῦδι μὲ συνέχειαν ἀδύνατον), Τηλ. Παν. (Θὰ περιμένῃ τὴν σειράν του ὅμως), Ἀν. Κουνουπ. (Τὸ σανίδι τῆς ἀγάπης), Γ. Δ. Βαρελᾶ (Θάμπη), Μ. Σίλλερ (Ἥρθα). Τὰ δικά σας κ. κ. Γ. Σιλιβέρδ. καὶ Σπ. Γεωργακοπ. εἶνε γραμμένα ἐπάνω σὲ πολὺ κοινὸ μοτίβο κι' ἔχουν καὶ μερικὰ λάθη, ὄχι πολλά, στὴν ἐκτέλεσιν. Νὰ μὴν εἶνε ὁ τελευταῖος ἀκροβολισμός σας κ. Γ. Ἐλάτ., ἀλλὰ νὰ προσέχετε λίγο περισσότερον τὰ πνευματικά σας ἔργα καὶ πρὸ παντὸς ν' ἀποτινάξετε τὸν ψυχαρισμὸν (ἀχτιδοβόλια). Σᾶς βεβαιῶ ὅτι, ἂν μ' ἀκούσετε θὰ γράφετε μιὰ μέρα καλά. Νὰ ἐξακολουθεῖτε νὰ μοῦ στέλλετε καὶ σεῖς, κ. Γ. Ἁρμυρ., ἀλλὰ νὰ τὰ περιποιεῖσθε περισσότερον καὶ νὰ διαβάζετε ποιήματα καλῶν ποιητῶν γιὰ νὰ συνηθίσῃ στὸ ρυθμὸ τ' αὐτί σας. Τὸ ἴδιο καὶ σεῖς Ξενητ. Ἀθηνοπ. Τὸ δικό σας δὲν μπόρεσα νὰ τὸ καταλάβω κ. Ι. Σουλτ., δὲν βγάνω καὶ τὸ γράψιμό σας σὲ πολλὰ σημεῖα. Μόνον ὡς καταχώρισις εἶνε δυνατὸν νὰ περάσῃ κ. Τ. Ἀνάση. Εὐχαριστῶ κ. Α. Παπαβασ. Καὶ τὸ δικό σας τ' ὄνομα, Ζιζάνιον, πρέπει ἐγὼ τουλάχιστον νὰ τὸ ξεύρω.

Τὰ Τραγούδια σας, Ρουμελιώτισσα καὶ Ν. Μαυροφ. ἐλήφθησαν ἐκπροθέσμως. Παρελήφθησαν ὑπὸ τῶν δικαιούχων τὰ βραβεῖα 1ον 3ον καὶ 4ον τοῦ «Τραγουδιοῦ τῆς Πρωτομαγιᾶς». Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ προκηρύξω τὸν νέον διαγωνισμόν. Ἀπαντῶ δὶς Τζ. Καλμ. καὶ κ. Μ. Ἀθηνελ. Στέλνετε καὶ ἐφ' ὅσον εἶνε κατάλληλα θὰ δημοσιεύωνται. κ. Μιμῆ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, Μαχαβαράτα, νὰ μὴ μένω ἐγὼ εὐχαριστημένος.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

МЕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Μπάμ! Ἐδῶ εἴμαστε. Ἀνταλλάσομεν c. p. μὲ δεσποινίδας Λαμίας, Γαλαξειδίου καὶ Ἀθηνῶν. Σκοπὸς γνωριμία καὶ παρηγορία τῆς πολυχρονίου ζωῆς μας τοῦ Μετώπου ἐν Μ. Ἀσίᾳ. Γράψατε Θ. Β. καὶ Δ. Π. 2ον Συν)μα Πεζικοῦ ΙΙΙ Πολυβολαρχία Τ. Τ. 922.

— «Χαμίνι».. Κανόνια διαθέτω τὰς ἐργατικὰς μάζας· κάτσε καὶ μέτρα. «Σπαρτακικὴ Στρατιά» Λαρίσσης.

— Ἀλτ, Δεσποινίδες καὶ Κύριοι. Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν. «Ἀπηλπισμένη ὕπαρξις» p. r. Αἴγιον.

— Ἀνταλλάσσω κάρτες. Σκοπὸς αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία. «Ξενιτεμένο Σαμιωτόπουλο» p. r. Λαμίαν.

— Δεσποινίδες καὶ Κύριοι. Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c. p. πανταχόθεν. «Ἀπηλπισμένος Νέος» p. r. Αἴγιον.

— Σούλα Μ. Πειραιᾶ· ἀκόμη περιμένω ἀπάντησιν. «Ζηλιάρης» Γραφ. «Σφαίρας».

— «Ἰδανικὴν Ὀνειροπόλον». Ἐπιθυμῶ ν' ἀνταλλάξωμεν c. p. Ἀποστείλατε τὸ ὑμέτερον c. p. Σκοπὸς ὁ γάμος. Γράψατε· «Μαγευμένον Σιδηροδρομικόν». Σταθμὸν Μπαμπᾶ Λαρίσσης.

— Ἀνακουφίσατε διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς καρτῶν καὶ ἐπιστολῶν, τὸν εἰς τὸ Μικρασιατικὸν Μέτωπον ἀγωνιζόμενον, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς γλυκειᾶς μας Πατρίδος Μεγάλης Ἑλλάδος νεαρὸν Ἀνθυπολοχαγὸν Ἀνδρέαν Γεράνην 31ον Σύνταγμα 1ην Πολυβολαρχίαν Τ. Τ. 925.

— «Ἀγκαθάκι». Διαπραγματεύσε ἀνακωχὴν ἔστω συγχωρεῖσαι, ἀφοῦ ὑποκύπτεις τὸν αὐχένα σου. Κικὴ Ἀβαράκη p. r. Ἐνταῦθα.

— Ἀγαπημένη μου γλυκειὰ ξανθοῦλα συνταξειδιώτισσα, ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἀλλὰ γιατὶ τόσο ὀλιγόλογη; Περιμένω ἐκτενεστέραν. Ποῦ νὰ γράψω; ψυχὴ καὶ νοῦς μου πάντοτε κοντά σας. *Κ.*

— Ἀνταλλάσσω c. p καὶ ἐπιστολὰς μὲ μορφωμένας δεσποινίδας πανταχόθεν, πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς μου. Γράψατε «Καρλὶς» p. r. Ἡράκλειν Κρήτης.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς ρωμαντικὰς καὶ μυστικοπαθεῖς. Ἀργ. Ἀστέρη· p. r. Ἀθήνας.

— Ζητῶ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν πρὸς σύναψιν φιλίας μὲ νέους καὶ δεσποινίδας. Ἀπαντῶ ἀμέσως. Γράψατε «Μοῦσαν τῆς ἀκρογιαλιᾶς» p. r. Χαλκίδα.

— Πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ναυτικῆς μου ζωῆς ζητῶ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ c. p. μὲ δεσποινίδας παραλίων πόλεων. Γράψατε· «Ἐλπιδοφόρο Ναυτόπουλο» Θωρηκτὸν Κιλκὶς Κωνσταντινούπολιν.

— Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ c.p. μὲ τὰς ἁπανταχοῦ κατοικούσας δας Κυθήρων. Γράψατε· «Ἔφηβον Ἀντικυθήρων» Θωρηκτὸν Κιλκὶς Κωνσταντινούπολιν.

— Διὰ τὴν Μικρούλαν, φωτογραφία ἀδελφῆς σου ἐλήφθη. Στάσις τελεία. Μὲ περιφρόνησιν Μιχ. Ὑψηλάντης.

— Νεοσύλλεκτος Δεκανεὺς ζῶν ὡς ἐρημίτης, ποθεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νεαρὰ κορίτσια χάριν ἀνακουφίσεως. Προτιμᾶ Ἀθηνῶν, Ξυλοκάστρου Βεροίας, Καβάλλας καὶ Σμύρνης. «Παιδὶ τῆς Ἐρήμου» Λόχος Γεφυροποιῶν. Σ. Σ. Σμύρνης Τ. Τ. 905.

Ἀφιεροῦται τῇ δίδι Δ. Μ. Πειραιᾶ.

Τὰ δυό σου μάτια εἶν' δύο πυρσοί.
Ρόδον τὰ χείλη σου καὶ κοράλι.
Νεράϊδα πανεύμορφη νύφη χρυσή.
Τὲς ὠμορφιές σου δὲν ἔχει ἄλλη.
Ποίησις ὅλη καὶ ζωγραφιά.
Κῆπος μὲ λούλουδα μυροβόλα.
Χάρις ἀβρότης καὶ εὐμορφιά.
Ὢ! σὺ θὰ λάμπῃς μέσα σ' ὅλα.

«Μαῦρος Σκελετός».

— Ἀνταλλάσσω ἀλληλογραφίαν μὲ κορίτσια Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Θεσσαλονίκης, καὶ Ἰωαννίνων. Σκοπὸς ἡ γνωριμία μας. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε Α. Α. Ἀνθυπολοχαγὸν τραυματίαν 7ον Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον Ἀθῆναι.

— Νέος 20τὴς ἐπιθυμήσας γνωριμίαν μετὰ δεσποινίδων, ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς καὶ c.p. μετ' αὐτῶν. Σκοπὸς ἡ ἀποκατάστασις. «Γιὸς τοῦ Ἴσκιου» Ἀϊδίνιον Μ. Ἀσία.

— Νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἄνευ οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων, ζητεῖ γάμον μετὰ χήρας ἢ γεροντοκόρης μὲ ἀρκετὴν προῖκα. Συνεννόησις ἀπ' εὐθείας δι' ἐπιστολῶν, ὅπου δέον νὰ ἐσωκλείωνται καὶ φωτογραφίαι. Ἐχεμύθεια ἀπόλυτος «Νικολάου» Ὀσένιτσα Δράμας.

— Νεαρὸς δεκανεὺς τοῦ Μετώπου, ἐπιθυμεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων Ἄρτης. Ἰωαννίνων, Κυδωνιῶν. Σκοπὸς τούτου ἡ γνωριμία. Ἀπαντήσατε· Δεκανέα Εὔανδρον Ἠπεῖρον 3ος λόχος αὐτοτελοῦς τάγματος Τ. Τ. 904.

— Ἐκείνην Βόλον. Λόγια ὑπέροχα, ἐντύπωσις θαυμασία, ἔλλειψις θάρρους ἀξιόμεμπτος. Πράξις ἀνταξία αἰσθημάτων. Ἡ νίκη στέφει τοὺς τολμηροὺς σᾶς ὑπόσχομαι. «Amoureux».

— Ἀνταλλάσσω καὶ ἐγὼ c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας 16 ἕως 20 ἐτῶν. Γράψατε «Καταδικασμένος Ἱέραξ» p. r. Ἀθῆναι.

Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία

ΤΑΣΩ

(14) Τοῦ *Κ. Χατζοπούλου*

Μὲ στενοχώρεσε, καὶ τί νὰ κάνω; Τούδωσα γράμματα καὶ χρήματα νὰ πάῃ στὴν πόλη νὰ ξαναγίνῃ χωροφύλακας.

Καθὼς φοβόμουνα καὶ τοῦ τὸ εἶπα, δὲν τὸν δεχτήκανε. Καὶ δίχως νὰ ξαναπεράσῃ ἀπὸ μᾶς ἐκεῖ, τὸν ἔμαθα πῶς πῆγε στὸ χωριό του ἀπάνω στὰ βουνά.

Πέρασε κανένας χρόνος δίχως νὰ ξανακούσω τίποτες ἀπὸ τὸ Νικολούλα. Κάποτε εἶδα ὕστερα ἕνα χωριανό του καὶ τὸν ρώτησα. Μοῦ εἶπε πῶς ὁ Νικολούλας ἤτανε πάντα ἀνήμπορος· δὲν ἤθελε νὰ τὸ πάρῃ ἀπάνω του.

Στὸ μεταξὺ ὁ λοχίας τῶν εὐζώνων ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό, κ' ἡ Τάσω ἀρρεβωνιάστηκε ἕναν ἄλλον, κάποιον τενεκιτζῆ. Μιὰ νύχτα μᾶς σηκῶσαν ἀπὸ τὸ τζάκι ποὺ καθόμασε φωνὲς ποὺ ἀκουστήκαν ἔξω. Πεταχτήκαμε στὸ παράθυρο καὶ μάθαμε πῶς ὁ τενεκιτζῆς ἔδερνε τὴν Τάσω. Τρέξανε γειτόνοι καὶ τὴν βγάλαν ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἄλλοι λέγαν πῶς τὴν εἶχε πιάσει μ' ἄλλον, ἄλλοι πῶς δὲν ἤθελε κείνη νὰ διώξῃ τὰ παιδιά της, καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἔδειρε· δὲν μποροῦσε νὰ θρέψῃ τρεῖς ψυχές.

Ἡ Τάσω μάλωσε κάμποσον καιρὸ μὲ τὸν τενεκιτζῆ, ξανάπιασε τὴν παλιά της μηχανὴ καὶ ξενόραβε, ξενόπλενε, εἴτε δούλευε στὶς ἀποθῆκες. Ἔπειτα ἄκουσα πῶς ἔπιασε ἄλλονε γιὰ μερικὲς βδομάδες, ὅσο ποὺ τὰ ξανάφτιασε μὲ τὸν τενεκιτζῆ.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἦταν ποὺ μὲ ξάφνισε ἕνα βράδυ ὁ Νικολούλας μέσα στὴν κουζίνα. Γυρίζοντας ἀπὸ ἔξω τὸν βρῆκα σωριασμένο σὲ μιὰν ἄκρη. Τὸν εἶχε φέρει ὁ ἀδερφός του στὸ ἄλογο γιὰ νὰ τὸν δῶ. Ἦταν πετσὶ καὶ κόκκαλα μονάχα καὶ δὲν μπόρεσε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του νὰ μοῦ τὸ δώσῃ. Ὅταν θέλησε νὰ μοῦ μιλήσῃ, ἔβγῆκε μονάχα σβυστά, πνιγμένα. Εἶπα καὶ τὸν κατεβάσαν κάτω στὴν παλιὰ μεριά του.

«Πῶς βάσταξες κ' ἦρθες τόσο δρόμο, κακομοίρη;» δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ νὰ μὴν τοῦ πῶ, ὅταν πῆγα κάτω καὶ τὸν κοίταξα.

«Δὲν μποροῦσα νὰ πεθάνω δίχως τὰ παιδιά», κατάφερε καὶ εἶπε μὲ φωνὴ σβυσμένη.

«Δὲ θὰ πεθάνῃς», τοῦ εἶπα· «θὰ τὰ δῇς· ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ φέρω αὔριο».

«Ὄχι· τώρα, ἀπόψε θέλω νὰ τὰ δῶ», ξαναεἶπε.

«Τώρα κοιμοῦνται», ἔκαμα νὰ τοῦ πῶ, μὰ εἶδα τὰ μάτια του ποὺ μὲ κοιτάζανε θαμπά, θλιμένα, κι' ἄφησα τὸν ἀδερφό του ἐκεῖ κι ἀνέβηκα στὴ μάνα μου.

«Στεῖλε ἀντίκρυ ναρθοῦνε τὰ παιδιά», τῆς εἶπα.

Ἡ μάνα μου μὲ κοίταξε: «Τώρα ὁληνύχτα;»

«Τώρα, γλήγορα· σῦρε κ' ἡ ἴδια ἀποκοντά, μὴ δὲν τὰ δώσῃ».

Ἡ μάνα μου ἔστειλε τὴν ψυχοπαίδα καὶ γὼ κατέβηκα στὸ Νικολούλα.

«Τώρα θαρθοῦνε», τοῦ εἶπα.

Ἡ σβιστὴ ματιά του ἔλαμψε μεμιᾶς σταματώντας ἀπάνω μου.

Πῆγα κ' ἔκαμα ἕνα κοριάλο καὶ γύρισα νὰ τοῦ δώσω νὰ πιῇ.

«Τὰ πενήντα στρέμματα τὰ πῆρες;» μὲ ρώτησε κεῖ ποὺ ἔσκυψα μπροστά του.

«Ναί, τὰ πῆρα».

Ἀναστέναξε: «Πῶς εἶνε ἡ ποταμιά;» ξαναρώτησε.

«Καλά», τοῦ ἀπάντησα.

«Καλὰ ἤτανε μιὰ φορά», ψιθύρισε κ' ἡ φωνή του πνίγηκε.

«Νά, πιὲ λιγάκι», τοῦ εἶπα· «θὰ γίνῃς καλὰ καὶ θὰ ξαναπᾶμε.

Μὲ κοίταξε ἄφωνα, χαμένα.

Ἔβαλα τὸν ἀδερφό του καὶ τὸν ἀνασήκωσε καὶ πολεμοῦσα νὰ τοῦ βάλω τὸ ποτῆρι στὸ στόμα. Μὰ ἐκεῖ ποὺ ἔκανε νὰ πιῇ, ξάφνω μοῦ ἔσπρωξε τὰ χέρια καὶ δοκίμασε ν' ἁπλώσῃ τὰ δικά του. Σὰ νὰ γέλασε τὸ μάτι του βλέποντας κατὰ τὴν πόρτα. Ἄκουσα ἐκεῖ πατήματα κ' ἔστρεψα κ' εἶδα ποὺ μπῆκε ἡ μάνα μου κρατώντας τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ χέρι.

«Ἐκεῖ σῦρτε, στὸν πατέρα σας», τοὺς εἶπα.

Ἔμεινα ὀρθὸς κρατώντας τὸ ποτῆρι. Τὰ παιδιὰ σὰ νὰ διστάζαν, κ' ἡ μάνα μου τὰ ξαναπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τάφερε μπροστὰ στὸ Νικολούλα. Σκύψανε τὰ κεφάλια τους στὴν ἀγκαλιά του καὶ κεῖνος ἅπλωσε ἀποπάνω τους τὰ χέρια κ' ἔγειρε καὶ τὰ κοίταξε.

Ἔφυγα ἀπὸ τὴν κάμαρα σὰν κλέφτης. Ὕστερα ἔμαθα πῶς δὲ θὰ ξεψυχοῦσε, ἂν δὲν τὰ βγάζαν ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρα.

Ὅταν ξημέρωσε ἡ αὐγή, τὸ λείψανο τοῦ Νικολούλα τὸ ξαπλώσανε στὴ μέση ἐκεῖ στὴν ἴδια κάμαρα. Ἡ μάνα μου κάθησε κοντά του. Μαζευτήκανε πολλὲς γειτόνισσες ποὺ γνωρίζανε τὸ Νικολούλα, καὶ τὸν κλάψανε σὰν ξένο. Ὁ ἀδερφός του μὲ τοὺς γειτόνους ποὺ πηγαίνανε κ' ἐρχόνταν, καθόταν στὴν ἄλλη κάμαρα κατὰ τὸ δρόμο. Σὰν τέλειωσα ἔξω τὴ δουλειά μου, ἦρθα καὶ γὼ καὶ κάθισα μαζί τους. Ἄξαφνα ἐκεῖ ποὺ κουβεντιάζαμε, σωπάσαν ὅλοι καὶ κοιτάξανε στὴν πόρτα. Ἡ Τάσω μπῆκε κεῖ μαυροντυμένη καὶ χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ ἢ νὰ σηκώσῃ ὁλότελα τὰ μάτια, πέρασε μπροστά μας καὶ πῆγε στὸ ἄλλο χώρισμα ποὺ ἦταν ὁ νεκρός. Καθὼς τὴν εἶδαν κ' οἱ γυναῖκες, σώπασε τὸ μοιρολόγι. Δίχως νὰ σηκώσῃ καὶ κείνη τὰ μάτια γύρω της, τράβηξε ἴσια καὶ κάθισε στὰ πόδια τοῦ νεκροῦ σκυφτή, ἀμίλητη ὅλη τὴν ὥρα, ὅσο ποὺ τὸν σηκῶσαν. Ἦρθε κοντὰ στὸ λείψανο πάντα σκυφτὴ κι ἅμα τὸ θάψανε, γύρισε κ' ἔφυγε πρώτη, καταμόναχη. Τὰ παιδιὰ δὲν τ' ἄφησε ναρθοῦν μαζί.

Τὸ βράδυ καθὼς ἔτυχε νὰ βγῶ ἔξω στὸ μπαλκόνι, εἶδα τὸν τενεκιτζῆ ποὺ ἔτρωγε μαζί της στὴν αὐλὴ σὰν πάντα. Στὸ χρόνο εἶπαν πῶς τὸν παντρεύτηκε. Ἦταν ὄμορφη, ὄμορφος εἶν' ἀκόμα ὁ σατανάς, δὲ θέλει νὰ γεράσῃ.

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΕΒΔΙΚΙΟ'Ι' (ΣΜΥΡΝΗΣ)

Μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν διεξήχθη ἐνταῦθα ἡ σχολικὴ ἑορτή. Εἰς τὸν περίβολον τῶν σχολείων, διακοσμηθέντα τῇ ἀόκνῳ φροντίδι τῶν διδασκαλισσῶν τοῦ Παρθεναγωγείου συνεκεντρώθη ὅλη ἡ ἐκλεκτὴ κοινωνία μας καὶ διέκρινε κανεὶς ἐκεῖ τὲς ἄπειρες ὀμμορφιὲς τοῦ ξακουσμένου γιὰ τὰ ὤμορφα κορίτσια του Σεβδίκιοϊ.

Μετὰ τὸν ψαλέντα ἁγιασμόν, χορὸς μαθητριῶν μὲ τὴν διδασκάλισσαν Δ)δα Λαγωγιάννη ἐπὶ κεφαλῆς ψάλλει τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον. Ἐπακολουθοῦν διάφοροι ἀπαγγελίαι ὑπὸ τῶν χαριτωμένων μικρῶν μαθητριῶν Εὐτυχίας Γ. Μαυροειδῆ ἢ Καλαματιανοῦ, Ἐλπίδος Καλαματιανοῦ καὶ τῶν Δίδων Μαρίας Καλομοίρη, Εὐγενείας Βοϊλῆ, Ἐλπίδος Ἐμμανουηλίδου, Καλλιόπης Τσαμοπούλου, Εὐτυχίας Μαντουρίκα, Εὐαγγελίας Κορδονούρη, Στέλλας Διαμαντοπούλου καὶ Εἰρήνης Μάρκου. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς ὅλοι συνεχάρησαν τὰς ἀξίας πολλῶν ἐπαίνων: Διευθύντριαν Δ)δα Μελπομένην Ψαλτίδου καὶ διδασκαλίσσας Δδας Μυρσίνην Χατζηδάκη καὶ Χαρίκλειαν Λαγωγιάννη διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ὀργάνωσιν τῆς ἑορτῆς.

Λοχίας *Γεντέκος Ε. Βασιλάκης*

ΕΥΘΥΜΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΠΟΙΚΙΛΑ

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΓΚΡΙΝΙΕΣ

Μὲ τὸ μπαρδόν, ρὲ Μανιῶ πολύφερνη. μήμπως καὶ φτηνήναιε τὰ λεφτά, δίχως νὰν τὸ πάρω χαμπάρι, γιὰ μὴν τύχη καὶ δὲν περνάει στὴν πιάτσα ἡ δικιά μου ἡ μονέδα ; Κάτι τέτοιο θὰ συβαίνει, γιατὶ πολὺ ἄρχισε νὰ κουτσαίνη ὁ προϋπολογιζμός μου. Ὅλο καὶ μπροστάντζες τραβάω κι' ὅλο ἕνα βέρτζινος μένω, δίχως ψιλή. Ὁ εἰκοσιπένταρχος τάλλαρο πάει, κι' ὁ λιμοκοντόρος οὔτε γιὰ νὰ φτερνιστῇς δὲ σοῦ φτάνει ψέμματα ; Πολεμάω νὰν τὰ φέρω βόλτα, τὰ μαζεύω ἀπὸ δῶ, βγαίνανε λειψὰ ἀπὸ κεῖ καὶ πάει λέοντας. Ποῦ νὰ τὰ βγάλῃς πέρα μ' αὐτοὺς τοὺς αἰσχροκερδούς, ποὺ κυτᾶνε νὰ σοῦ ρουφήξουνε οὔλο τὸ μεδοῦλι τῆς ραχοκοκκαλιᾶς σου, τρεῖς στὸ λάδι, τρεῖς στὸ ξεῖδι κι' ἕξη τὸ λαδόξειδο, οἱ σκαλτσοβιομήχανοι ! Κι' ἂν δὲν εἴχαμε τὴν ἀπεργία νὰ τσιμπᾶμε κάθε μῆνα αὔξησι, τί θὰ γενόμαστε κι' ἐμεῖς τὰ μαστοράκια, λέω.

Πῆγα τὸ Σαββατόβραδο νὰ ψανίσω ἕνα καβουράκι, πενῆντα δραμμὰς ἀκατέβατα μοῦ ζητάγαιε οἱ βαραβάδε ποὺ ἄλλοτες τοὺσκαγες ὀχτώ της καὶ σὲ γιομίζανε καὶ μυῖγες μὲ τὰ φχαριστῶ τους. Ζωὴ εἶν' αὐτὴ ζωῖτσα μου καθὼς κατάνιησε τὴ σήμερον ἡμέρα ! Ἀπὸ τότες ποὺ οἱ μπακαλόγατοι φορέσαιε δικόψιδο λουστρίνι καὶ γελέκο ἀρνουβῶ, χάλασ' ἡ κοινωνία τῶν ἐθνῶν. Πλερώνω, κύριος. σοῦ λέει ὁ ἄλλος. Κι' ἐπειδὴς φυσάει τὸ πορτοφόλι του χιλιάρικα καὶ πλερώνει δηλαδὴ ὅσα τοῦ ζητήξουνε σὰν κορόϊδο, πρέπει νὰ πεθάνουμε ἐμεῖς οἱ ἄλλοι ! Ἔ ρὲ κόσμο οὐτιδανέ, γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι Οὐίλσωνας νὰ σὲ κανονίσω ὅπως σοῦ ἀξίζει πῖ καὶ φῖ ! Ξηγιέμαι ὥμμορφα, ρὲ χαριτόβρυτη, ἢ ἀγουροξύπνησα σήμερις καὶ μοῦ φαίνουνται ὅλα στραβὰ κι' ἀνάποδα ;

Ὁ Βλάμης

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μαζὺ μὲ τ' αὐτοκίνητα καὶ ἄλλας ποικιλίας,
κατήντησαν καὶ τὰ λουτρὰ εἶδος.... πολυτελείας !
Καὶ τώρα ποῦ ἀκρίβηναν Σαποῦνι καὶ νερό,
τί θὰ γενοῦμε ποῦ εἴμαστε ὅλοι γιὰ τό....λουτρό ; !

Τὴν ἀγαμία, καὶ αὐτὴν τὴν χτύπησαν οἱ φόροι
Κι' αὐτὸ τὸ ἐπεδοκίμασε κάθε γεροντοκόρη....
Καὶ ἔτσι ἕνα νέο δίλημμα γεννᾶται σοβαρό ;
Τοὺς νέους φόρους νὰ δεχθῆς ; ἢ νᾶμπῃς στὸ ζυγό ;

Τώρα ποῦ ὅλα νοθεύονται καὶ ἔχουν ὑπερτιμηθῆ
θὰ κάνουνε χρυσὲς δουλειὲς αἰτήσεις, σὰν αὐτή :
« Ζητεῖ θέσιν.... ἀνάλογον, ἀφράτη παραμάνα,
ὄχι προσφάτου τοκετοῦ, μὲ ἄφθονον τὸ γάλα ! »

Μιμῆς

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Κικὴ Ἀβαράκη. Μετὰ τῶν ἐπὶ πλέον φύλλων, ὀφείλετε δρ. 2,10. — Μαχαραβάτα. Ἐπιστολαί σας ἐδόθησαν. Μὲ τὸ ὑπόλοιπον τῶν 15 δραχμῶν ἀνενεώσαμεν τὴν συνδρομήν σας. Ἐκτὸς ἂν πρόκειται διὰ τίποτε ἄλλο ὁπότε μᾶς γράφετε. — Ν. Τόγιαν. Ἐγράψαμεν εἰς τὸν πράκτορα νὰ διορθώσῃ τὸ ἄτοπον αὐτό. — Μάριον Λυκοφώταν. Ἐλεκρίθη. Συνεργασία δεκτή. — Δ. Γαλιατσᾶτον. Σᾶς ἐπληροφορήσαμεν καὶ ταχυδρομικῶς ὅτι εἶνε δεκτή. Φροντίσατε διὰ τὸ δημοψήφισμα καλλονῆς. - Βενιζελέαν. Συνδρομή σας λήγει 31 Μαΐου. — Γιοῦντεξ. Ἐνεγράφητε. — Ἀ. Θωμᾶν. Ἔχετε δίκηο, πρόκειται περὶ ἐπικαίρου ἀνατυπώσεως. — Β. Γεντεκ. Συνήθως δὲν δημοσιεύομεν, διότι δὲν ἔχουν γενικὸν ἐνδιαφερον. — Ἀλ. Τολέδον ἐπεστήθη ἡ προσοχὴ τοῦ γράφοντος. — Μιμῆν. Στεῖλετε καὶ ἐφ' ὅσον εἶνε κατάλληλα, θὰ δημοσιεύωντοι. — Μίαν Ἀρσακειάδα. Ὁ κ. Διπλωμάτης σᾶς εὐχαριστεῖ. Στὸ δημοψήφισμα, ἐρωτᾶ, τῆς καλλονῆς δὲν θὰ λάβειε μέρος ; — Φρ. Κόκκον. Συνδρομή σας ἐλήφθη.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

«Ξενιτεμμένο Σαμιωτόπουλο», «Ρουμελιώτισσα», «Μαγευμένος Σιδηροδρομικός», «Καρλίς» «Ἐλπιδοφόρο Ναυτόπουλο», «Μοῦσα τῆς ἀκρογιαλιᾶς», «Ἔφηβος Ἀντικυθήρων», «Παγωμένη Φωτιά», «Γιὸς τοῦ Ἴσκιου», «Μάριος Λυκοφώτας», «Amoureux», «Καταδικασμένος Ἱέραξ».

Ἀρραβῶνες. — Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ε. Συρίγος ἀντιπρόσωπος τοῦ περιοδικοῦ μας ἐν Πορτ—Σαΐδ καὶ ἡ Δις Μαρίκα Παραδείσου ἠρραβωνίσθησαν.

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Περδίκω μ' π'λί μ'
Τὰ διάβασις, οὐρὲ γιδουπρόβατου ἀπολωλό, στ' φημιρίδα τὰ μιγαλεῖα μ' γιὰ δὲν τὰ διάβασις ; Πῆρις χαμπέρ' πὼς ὅτ' σύ Μήτρους θὰ γέν' ἔνδοξους κι' ἀπέθαντοις εἰς τοὺς ἰῶνας τοὺν ἰώνουν ἀμὴν κὶ Θειὲς σχοιρέστουν ; γιὰ ἔπισις μὶ τὰ μοῦτρα τώρα τοῦ Μάη στὰ χουράφια κὶ βοισκᾶς τριφῦλλ' οὐρὴ γ'μάρα ξικαπίστρουτ' κὶ δὲ σὲ μέλλ' δράμ' πιρὶ τοὺ τὶ τικταίνιτι ἰν τοὺ κόσμου τούτου ; Ἰσὺ εἶσι σύ, τοὺ ξέρου, μ' κι' ἰγὼ ε'μ' ἰγώ, οὐρή, βζουνάκι γουργό, τσουλιᾶς ἀθάνατος κὶ κάτ' παραπάν' κι' ἄν'ξι τὰ στραβά σ' οὐχτὼ π'θαμὲς κὶ δίμινου, γιὰ ν' ἀϊκούῃς πιρὶ τινους πρόκειτι. Ἰχτὲ τ'ν αὐγή, καθὼς μπῆκα ἰδῶ στοὺ γραφείου μ' γιὰ νὰ σ' γράψου τοὺ παρὼν κι' ἀξούριστουν, εἶδα κάποιουν λ'μουκουντόρου νὰ μ' ἀκσρτιράῃ.

— Τί τοὺ διάουλου, ἰγὼ δὲ χρουστάου καμμιανοῦ τίπουτας, εἶπα μεσαθιό μ', τί χαλιεύει τούτους οὐ θειουμπαίχτ'ς κι' ἤρθι νὰ μ' διαταράξ' τ'ν οἰκουγενειακή μ' γαλήν' κὶ νὰ μὲ κουλυσιῖρνήσ' στ' δ'λειά μ'! Τί ἀγαπᾶς μιτουνόρα μπουνόρα, οὐρέ; τ' λιέου.

Μ' ζήτ'σι σ'μπάθειου γιὰ τ'ν ἰνόχλησ' κὶ ἤρθι νὰ μ' κάν' γιὰ πρόιασ'.

— Μ' ἂν εἶνι πρόταισ' γάμου κι' ἔχ' κὶ καλὴ προῖκα, τ' δέχουμι μιτὸ χαρά σας, κι' ἂς χουγιάζ' ἡ Περδίκω μ'. Κὶ πρῶτα πρῶτα ποιὸς εἶσ' ἡ ἀφιντιά σ ; τ' κάνου.

— Εἶμαι γλύπτης, μ' ἀποκρίνιτι.

— Γλύφτ'ς! Κὶ τί γλύφ'ς οὐρὲ θεουσκουτουμμένι ; Πιάτα μαθές ;

— Ὄχι, μ' λιέει, μάρμαρα.

— Κύργιε λέησουν ! Μάρμαρα γλύφ'ς ; Ἀπού πότι τῶπαθις, καλό μ', αὐτίνου τοὺ κάζου ; Κὶ δὲ ματών' ἡ γλῶσσα σ', οὐρὲ καψαρέ ;

Σὰν ἰκειὸς ψουμουγέλαϊ, εἶπα πὼς ἤθιλι νὰ μὶ κουραϊδέψ' κι' ἤρθα στοὺ τὺν κὶ ἀείς νὰν τοὺν ἀπουπάρου κὶ νὰν τοὺν κατιβάσου κάτ' ἀπ' τ' σκάλα μὶ τ'ς κλουτσές. Εἶδι κι' ἔπαθι ὁ χ'στιανὸς γιὰ νὰ μ'δώκ' νὰ καταλάβου τ' ἤτανι. Ἤτανι μαρμαρουπιλικητής, ἀπ' αὐτ'νοὺς π' κάν'νι μαθες τὰ μνήματα στὰ νικρουταφεῖα.

— Ἄει στοὺ καλό σ' οὐρέ, ζαγάρ, κὶ δὲν τώχου γιὰ νὰ πιθάνου ἀκόμα, γιὰ νὰ μ' φκιάῃς ἰοὺ μαθὲς μνῆμα.

— Ὄχι, μ' λιέει. Θέλω νὰ ποζάρετε γιὰ μοντέλο στὸ ἀτελιέ μου.

— Πῶς, πῶς τἄειπις αὐτίνα τ' ἀρβανίτ'κα;

Τέλους νὰ μὴ στὰ πουλυλουγάου, εἶδα κι' ἀπούειδα νὰ πάρου χαμπέρ' τὶ ἤθιλι. Ἔνας ἰφουπλιστής, λιέει, ἐδουκι ἕνα μιλλιοῦν' γιὰ νὰ στήσ'νι στ'ν πλατέα τ' συντάγματ' τοὺν ἀντριάνα, τοὺ μαρμάρινου ἄγαλμα μαθές, μιανοῦ τσουλιᾶ. Κι' ἰμπ'δὴς ἰγὼ ἔχου μαθὲς λιεβέντκ'ῃ κουρμουστασὰ κὶ μιγάλ' μύτ', ἤθιλι νὰ πάρ' σκέδιου ἀποὺ μένα γιὰ νὰ τοὺ φκιάκ'.

— Νὸ σὶ φ'λήσου, οὐρὲ κ'μπάρι, τ' λιέου. Κάτσι. . θὲς καφέ ;

Κὶ φλιτούραϊ μαθὲς ἡ καρδιά μ' ἀπ' τ' χαρά, κὶ δάκρ'ζαν τὰ μάτια μ' ἀπ' τὴ συγκούνησ'. Γιατὶ γιὰ βάλι μὶ νοῦ σ', οὐρὲ καψουπερδίκω μ' νὰ μ' ἰδῇς μαρμαρένιουν καταμισῆς στ'ν πλατέα κὶ νὰ μὶ θιαμάζ'νι οὔλους οὐ κόσμους σὰν τοὺν Κουλοτκουτρῶν' μαθὲς. Οὐποίουν γόητρουν !

— Ἔρχ'μι τρέχουντας, τοὔειπα, κὶ σὰν τοὺ τελιέψῃς τοὺ ἄγαλμα, νὰ σκαλίῃς ἀπ' κάτ' μὶ χ'σᾶ γράμματα :

«Ἰνθάδι κεῖτι Μήτρους Κουρ'νόγαλους.

Κι' ἂν θέλ'ς κὶ σὰ δὲν ντρέπισι, οὐρὴ μπουμπή, γράψι μ' νὰν τ' πῶ νὰ βάλ' παρακατούλια πὼς ὅτ' εἶμι κί :

«Μν'στὸς τ'ς Περδίκους τ' μπάρμπα Ντούλα».

Τὰ συνφών'σαμαν νὰ πάου ἀποὺ Διφτέρα στ' ἀργαστῆρι τ' κι' ἔφ'γι.

Γιὰ ταύτου μὶ γλιεπ'ς σήμερα κὶ πιτάου τ' σκούφια μ' κὶ κιντ'νεύῃ νὰ μ' φύβγῃ τοὺ μιλό μ' ἀπ' τοὺ τσιρβέλου. Μιγαλεῖα νιὰ βουλά, ὄϊ παῖξι γέλασι. Ἔ ρὲ ἀθάνατι Μήτρου, καπλάν' τοῦ Κιλκὶς κὶ σταυραὴ ἐ μ'ς Κρέσνας, πουτὲς δὲ θὰ πιθάν'ς· Ταῦτα κὶ μένου

Μήτρους Κουρ'νόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

[ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι]

Οὐκ' ἐμβοῇ
ποσῶς νὰ ἐφησυχάσω,
ἠγαπητὰ τέκνια,
καὶ μέλλω λίαν προσεχῶς
νὰ σχάσω
ἕνεκα ἡ φουσκοδενδρία,
τὸ ὁποῖον
μετὰ γοερῶν δακρύων
κλαύσατέ με περιπαθῶς
καὶ γὰρ θὰ μὲ ἀποθνήξει
εἰς βαρὺς καϋμός.
Εἰμὶ ἀπεγνωσμένως
ἐρωτοπεπληγμένος
μετὰ μίας Σμυρνέας
πάνυ ὡραίας
καὶ εὐειδοῦς
μελανοφρυδούσας
καὶ γλαρσματούσας
καὶ καμωματοῦς
τὸ ὁποῖον
μὲ ἐτραυμάτισε δισμπερῶς μετὰ τῶν δύο της [ὀμματίων
καὶ μοὶ ἠνέωξε πληγὴν ἐπιστήθιον θανασίμως
ἤγουν ἠγαπῶ τὴν Σμυρνεοποῦλαν μεγαθύμως.
Ἄχ Σμυρνέα, ἄχ Σμυρνιὰ
μοὶ ἀνήρπασας τὰ μυελά !
Ἡ καρδία μου κλωτσεῖ ὡσεὶ ὄναγρος περὶ σὲ
ἀλλὰ σὺ σκληρὰ γελεῖς καὶ μὲ ἠκούεις βερεσέ.
Μὲ τήκτει τὸ ὁποῖον μοὶ ἐνέπνευσας βαθὺ μει- [ράκιον
καὶ ὁ μέλας χάρος θὰ λάβῃ τὸ ἐμαπτοῦ κορ- [μάκιον
τὸ ὁποῖον
τὸ ντέρτιόν σου θὰ μ'ὑπάγῃ εἰς ψυχρὸν μνημεῖον

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν νεοπλούτων

ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ

Ἐρίτιμον μῦτερ μου
Ἐπίγαις πότὲς εἰς τώ κενουργαίς φάλαρον;
Ἐγὸ ἐπεῖγον καί δέν ἐφοβίθικα, νά μί σόσο ἂν σοί λέγο ψέμματα. Ἤδα καί τήν πλάτς, τό ὀπῆον τύν κρένουσην ἔτση διό κάνει πλάτς-πλούς τό κῦματι θαλάσις ὥσπαιρ τδ ὁμηλοῖ καί τό τραγούδηον :

Βγάζο παποῦτσα
κὲ πλάτσα-πλοῦτσα.

Ἐκῆ εἶνε κέ τό ἐξέδρα, τό ὀπῆον ὑπερηπατύς ἐπάνο στί θάλλασα, ἄνεφ ὥμος νά βοληᾶζεις κέ νά πνίγεσε, δηότι ἔχοι σανίδηα κέ πάταιρα κολφωμένα. Μήα χαρά σού λέγο εἶνε δηά ταῦτο θά ὑπαγένο μαιτά τό ντρένω τό ἐλεκτρηκό κάθε Κεργιακό, τό ὀπῆον πέζη κέ μοζική.

Ἄβρηων θά πάο κέ ὕς τῶ ἀλχαῖον φάλαρον νά τό ἰδό κέ ἐφτοῦνο τί λογίς εἶνε.

Ἐσαί καί τών πάτερ μη ἔροσθε
Ἡ δηχάτυρ σας

Μεδὰμ Γαρεμφοῦλα

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Ρωβῦρον Κατακτητὴν. Τ. Τ. 909. — Στὴν ἀρχὴ τὸ ψευδώνυμόν σας μὲ ἀπήλπισε, ἀλλὰ κατόπιν, μελετῶντας τὸν χαρακτῆρα σας, εἶδα, ὅτι δὲν συμβιβάζεται καθόλου μ' αὐτόν. Διότι εὐτυχῶς, κύριέ μου, δὲν ἔχετε τὴν παραμικρὰν δόσιν ρωμαντισμοῦ, ἐνῷ τὸ ψευδώνυμον ἀνάγεται εἰς τὸν πλέον ποῦρονρωμαντισμόν. Ἀπ' ἐναντίας ἔχετε θάρρος, ἡ καρδιά σας δὲν πάλλει πολὺ γρήγορα ἑπομένως εἶνε γερὴ καὶ κατάλληλος διὰ τὴν ἀεροπλοΐαν. Εἴσθε καὶ ἐγωϊστής, καὶ αὐτὸ θὰ σᾶς ὠφελήσῃ. Ἂν ἀποφασίσετε νὰ ἐργασθῆτε, αὐτὸ εἶνε τὸ δύσκολον γιὰ τὸν μποεμισμόν σας, θὰ ἐπιτύχετε σ' ὅποιο ἐπάγγελμα. Ἀλλὰ θὰ θελήσετε ;

Γ. Βίγλαν. — Ὁ δικός σας χαρακτὴρ, ἀγαπητὲ κύριε, εἶνε κάπως ἀσθενής. Στὸ γράψιμό σας δὲν διακρίνω τὴν αὐτοπεποίθησιν ἐκείνην ποὺ πρέπει ν' ἀποτελῇ τὸ κυριώτερον γνώρισμα ἑνὸς νέου τῆς ἡλικίας σας. Ἔχετε καλὴ καρδιά, σᾶς χαρακτηρίζει μιὰ χαρούμενη ἀμεριμνησία. Καλὰ αὐτά. Πρέπει ὅμως νὰ γίνεται καὶ λιγάκι σκληρός, γιὰ νὰ ἐπιτύχετε στὸν βίον σας. Ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐξασφαλίσετε ἕνα βίον ἄνετον, δίχως νὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ κοπιάσετε, νὰ ἐργασθῆτε, ν' ἀγωνισθῆτε, θὰ ἐσυμφωνούσατε πολὺ μὲ τὸν χαρακτῆρα σας. Ἀλλὰ δυστυχῶς, τὰ πράγματα δὲν εἶνε πάντοτε ὅπως τὰ θέλουμε.

Μαχσβαράταν. Ἰωάννινα. — Εὐχαριστῶ.

Ἡ Γραφολόγος

ΤΥΠΟΙΣ: ΛΟΥΚΑ ΚΟΛΤΣΙΝΟΥ & ΣΙΑ ΠΡΩΗΝ ΑΘ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ, ΖΗΝΩΝΟΣ 2